

อานุภาพหลวงปู่ สู่โลกปัจจุบัน

www.kalyanamitra.org

อานุภาพหลวงปู่

สู่โลกปัจจุบัน

คำนำ

พระพุทธศาสนาเป็นศาสนาที่มีเหตุ มีผล
และเป็นวิทยาศาสตร์มากที่สุดก็จริง
แต่นั้นเป็นแค่ความรู้ขั้นพื้นฐาน
ในพระพุทธศาสนาเท่านั้น

ความรู้ขั้นสูงในพระพุทธศาสนา
เป็นสิ่งที่อยู่นอกเหนือตรรกะเหตุผล
เป็น “พุทธศาสตร์” ที่ก้าวไกลเกินกว่า
วิทยาศาสตร์จะสามารถอธิบายหรือไล่ทัน

ดังนั้น สิ่งที่เราไม่รู้ ไม่เห็น ไม่เคยพบ
ไม่เคยสัมผัส ไม่ได้แปลว่าจะไม่มีจริง

หากยังลังเลสงสัยให้อ่าน ๘ บรรทัดแรกอีกครั้ง!

มาตา
๑๒ กันยายน ๒๕๕๔

สารบัญ

อานุกาพวิชาธรรมกาย	๕
ผมไม่ได้บินคนเดียว	๖
ปาฏิหาริย์บนเส้นทางระหว่างประเทศ	๑๒
ไม่ต้องจีเอ็มโอก็ได้	๑๘
ไฟหมดอารมณ์ไหม้	๒๔
ช่วย “สัมมา อะระหัง” หน่อย	๒๘
เรื่องไม่ธรรมดาของกล้วยทอด	๓๔
นึกว่าตาย! เสียแล้ว	๔๐
เมื่อหลวงปู่ นั่งอยู่ในรถ	๔๖
ผจญภัยกลางสายน้ำเขียว	๕๐
เกือบจะไปเกิดใหม่เสียแล้ว	๕๖
แห้วพันล้าน	๖๐
กำเนิดผู้ค้นพบวิชาธรรมกาย	๖๗
ค้นพบวิชาธรรมกาย	๖๘
เจ้าอวาสวดปากน้ำ	๗๒
เหตุการณ์ในชีวิตพระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร)	๗๔
หลวงปู่ วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ	
รูปเหมือนทองคำพระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร)	๗๗
อาศรมบรรพชิต อาคารพระผู้ปราบมาร	๘๒
พระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร)	
การบูชาบุคคลที่ควรบูชาเป็นมงคลอย่างยิ่ง	๘๔
แหล่งศึกษาและค้นคว้าคำสอนของ	๘๖
พระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร)	

อานุภาพวิชชาธรรมกาย

เมื่อคืนวันเพ็ญ เดือน ๑๐ พ.ศ. ๒๕๖๐ พระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร) หลวงปู่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ ซึ่งขณะนั้นอยู่ในระหว่างกลางพรรษาที่ ๑๒ ได้ทรมัชีวิตรูปเป็นเดิมพันปฏิบัติธรรม ณ อุโบสถวัดโบสถ์ (บน) บางคูเวียง จังหวัดนนทบุรี จนกระทั่งเข้าถึงพระธรรมกายในกลางดึกคืนนั้น

วิชชาธรรมกายที่ท่านค้นพบไม่ใช่ของใหม่ แต่เป็นวิชาที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงเข้าถึงมาก่อนแล้ว และทรงนำมาสั่งสอนจนกระทั่งมีผู้เข้าถึงและบรรลุธรรมเป็นพระอริยบุคคลเป็นจำนวนมาก แต่เมื่อเวลาผ่านไป วิชชาธรรมกายได้เลือนหายไปเป็นเวลาเกือบ ๒,๐๐๐ ปี จนกระทั่งหลวงปู่วัดปากน้ำค้นพบวิธีการเข้าถึง และนำมาสั่งสอนแก่ชาวโลก วิชชาธรรมกายจึงวนคืนกลับมาเป็นแสงสว่างของมวลมนุษยชาติจนกระทั่งปัจจุบัน

หนังสือ “อานุภาพหลวงปู่ สู่โลกปัจจุบัน” ขอโอกาสนำตัวอย่างเรื่องราวความศักดิ์สิทธิ์และอานุภาพของวิชชาธรรมกายบางส่วน ที่บังเกิดแก่ชาวโลกในยุคปัจจุบันมาแสดงไว้ เพื่อเป็นหลักฐานยืนยันว่าไม่ว่ายุคใด สมัยใด วิชชาธรรมกายจะยังคงความศักดิ์สิทธิ์และเป็นที่พึ่งแก่มวลมนุษยชาติได้อย่างแน่นอน

ผมไม่ได้

บินคนเดียว

ย้อนไปเมื่อวันที่ ๑๐ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๕๒ เวลา ๑๒.๐๐ น. ภาพที่สวยงามและเสียงที่กระหึ่มก้องของหมู่บินผาดแผลงธันเดอร์เบิร์ด (Thunderbirds) หรือวิหคสายฟ้า ที่มาเปิดการแสดงให้ประชาชนไทยเข้าชม ณ บริเวณอาคารคลังสินค้า ท่าอากาศยานดอนเมือง สร้างความหวาดเสียวและตื่นตาตื่นใจแก่ผู้ชมที่เดินทางไปชมกันอย่างคับคั่ง หมู่บินผาดแผลงวิหคสายฟ้าเป็นฝูงบินของกองทัพอากาศสหรัฐฯ ที่มีชื่อเสียงโด่งดังไปทั่วโลก เคยแสดงการบินผาดแผลงต่อสายตาของผู้คนนับล้านคนในประเทศต่าง ๆ มาแล้ว กว่า ๑,๐๐๐ ครั้ง

การบินผาดแผลงเป็นการบินที่ยากและอันตรายกว่าปกติมาก

คุณสมบัติแค่กล้าหาญอย่างเดียวไม่พอเพียง นักบิน
ผาดแผลงต้องมีประสบการณ์ มีชั่วโมงบินสูง และต้อง
ผ่านการฝึกซ้อมอย่างหนักเป็นเวลายาวนาน จึงจะได้รับ
อนุญาตให้แสดงการบินผาดแผลงได้

ในอดีตกองทัพอากาศไทยก็เคยมีฝูงบิน
ผาดแผลงชื่อว่า “แสนเมือง” ต่อมานักบินผาดแผลง
ในฝูงบินแสนเมืองประสบอุบัติเหตุขณะทำการบิน ฝูงบิน
แสนเมืองจึงยุติการบินตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา

บุคคลที่จะกล่าวถึงต่อไปนี้เป็นหนึ่งในบรรดา
นักบินผาดแผลงของกองทัพอากาศไทย ท่านมีนามว่า
พล.อ.อ. วีระวุธ ลวะเปารยะ

ครั้งหนึ่ง เมื่อยังเป็น ร.อ.วีระวุธ ลวะเปารยะ
ดำรงตำแหน่งครูการบินของโรงเรียนการบิน ท่านมี
โอกาสเข้าร่วมการแข่งขันใช้อาวุธทางอากาศ ประจำปี
๒๕๑๔ หน้าพระที่นั่ง โดยรับภารกิจให้บินผาดแผลง
เดี่ยว (Solo) แสดงการบินผาดแผลง ๑๑ ท่า ในเวลา
๖ นาที

ก่อนวันแสดงบินผาดแผลงถวายให้ทอดพระเนตร
นอกจากมุ่งมั่นฝึกซ้อมอย่างหนักแล้ว ร.อ.วีระวุธ ซึ่งมีความ
เคารพบูชาในพระเดชพระคุณหลวงปู่เป็นอย่างยิ่ง
ได้เดินทางไปยังวัดปากน้ำ ภาษีเจริญ เพื่อกราบขอพร
หลวงปู่ให้ภารกิจในครั้งนี้นำไปอย่างราบรื่น

พล.อ. วีระวุธ
ลวะเปารยะ

ขณะที่การบินกำลังจะสิ้นสุดลง ร.อ. วีระวุธ ก็ตระหนักแก่ใจในทันทีว่า “วันนี้เราไม่ได้บินคนเดียว”

“ในวันแสดง ขณะที่กำลังบินผาดแผลงอยู่ในระยะความสูงของการแสดง ๒๐๐ กว่าฟุต (ถือว่าเป็นระยะที่ต่ำ ยิ่งต่ำมากยิ่งอันตราย) ผมบินหลงทิศทาง ตอนนั้นไม่รู้ว่าจะรำพิธอยู่ทางไหน ขณะที่กำลังจะเลี้ยวไปคนละทางกับปะรำพิธ ก็ได้ยินเสียงหลวงปู่ดังขึ้นว่า ‘มาทางนี้ ถูกแล้ว ถูกแล้ว’ ผมก็เลยบินไปถูกทาง

“เป็นเสียงหลวงปู่แน่ ๆ ครับ เพราะก่อนบินผมไม่ได้ไปขอพร

“ ตอนนั้นไม่รู้ว่าจะรำพิธอยู่ทางไหน ขณะที่กำลังจะเลี้ยวไปคนละทางกับปะรำพิธก็ได้ยินเสียงหลวงปู่ดังขึ้นว่า ‘มาทางนี้ ถูกแล้ว ถูกแล้ว’ ผมก็เลยบินไปถูกทาง ”

จากใครเลยนอกจากท่าน ผมรู้สึกซาบซึ้งมากที่ท่านกรุณามาช่วยเหลือ ทำให้ผมมีสติสัมปชัญญะควบคุมการบินได้อย่างราบรื่น ปลอดภัย ไม่ขาดตอนในการแสดง เครื่องยนต์ก็ไม่มีปัญหา ทั้ง ๆ ที่ตอนซ้อมยังเคยมีเรื่องขัดข้อง เช่น แก้อี้อ์หลุด มีควันลอยโขมงเข้ามาในห้องนักบิน ฯลฯ ที่สำคัญท่านช่วยให้โรงเรียนการบินไม่ต้องเสียหน้า และตัวผมซึ่งเป็นครูการบินก็ไม่ต้องอับอายขายหน้า ถ้าเกิดผมบินเตลิดไปอีกทางหนึ่ง ชื่อเสียงคงเสียหายพังพินาศกันเลยทีเดียว ต่อหน้าพระที่นั่งเสียด้วย”

นอกจากไปอธิษฐานกับหลวงปู่ที่วัดปากน้ำเป็นพิเศษแล้ว ที่คอของท่านก็มีพระวัดปากน้ำห้อยอยู่ด้วย ได้มาเมื่อราว ๆ พ.ศ. ๒๕๑๒ ติดตัวไว้ตลอด เพราะทำอาชีพที่เสี่ยงอันตราย

“หลวงปู่ท่านศักดิ์สิทธิ์จริง ๆ ครับ ท่านเคยช่วยให้ผมรอดชีวิตอย่างน่าอัศจรรย์ด้วย ตอนนั้นผมประสบอุบัติเหตุจากการขับรถ วันนั้นฝนตก กำลังขับอยู่ดี ๆ มีรถเมล์พุ่งมาจากอีกเลนหนึ่ง มาชนรถเบนซ์ 180 ที่ผมขับ หลังคายุบมาถึงหัวเลย ผมสลบคารด แต่ไม่ได้บาดเจ็บมากมาย นอกจากหัวไหล่ฉีกเล็กน้อย บริเวณอื่นก็แค่ถลอก ทั้ง ๆ ที่ดูตามสภาพรถแล้วผมไม่น่ารอด ทำให้ผมยิ่งมั่นใจมากกว่าที่รอดมาได้ เพราะอำนาจบุญ และอำนาจของหลวงปู่ที่ผมหมั่นระลึกถึงท่านด้วยความเคารพบูชา”

นอกจากนี้ ในฐานะที่อยู่ในแวดวงทหาร ท่านเล่าให้ฟังว่า

“เป็นที่รู้จักกันในหมู่ทหารไทยที่ออกรบในสงครามเกาหลี ในปี พ.ศ. ๒๔๙๕ ว่าพระของขวัณรุ่น ๑ ที่หลวงปู่มอบให้ทหารที่ออกรบในครั้งนั้น ศักดิ์สิทธิ์จริง ๆ ขนาดคนที่แขวนพระถูกทหารเกาหลียิงซึ่ง ๆ หน้า

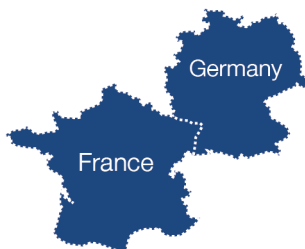
นอนจมกองหิมะ ไม่มีทางรอด ปรากฏว่าไม่ตาย แคสลบ สงครามครั้งนั้น
ใครห้อยพระของขวัญวัดปากน้ำไม่ตายสักคน

“ผมขอยืนยันว่า หลวงปู่ท่านศักดิ์สิทธิ์จริง ๆ ครับ และท่าน
เป็นครูบาอาจารย์ที่รักษาพระพุทธศาสนาไว้คู่ประเทศไทย คู่โลก
วิชาธรรมกายที่ท่านค้นพบก็เป็นสิ่งที่มีค่าอย่างยิ่งสำหรับมวลมนุษยชาติ
พระคุณของท่านมีมากมายไม่รู้จะตอบแทนอย่างไรได้หมด

“ในอดีตผมเป็นนักรบแห่งกองทัพไทย วันนี้ผมขออาสาทำ
หน้าที่นักรบแห่งกองทัพธรรม เอาชีวิตเป็นเดิมพันในการปกป้องรักษา
พระพุทธศาสนาให้อยู่คู่ผืนแผ่นดินไทย และขอติดตามหลวงปู่ตลอดไป
ทุกภพทุกชาติครับ”

■ ไม่ว่าจะอยู่บนฟ้า บนดิน ในน้ำ หรือจะไปผาดแผลงอยู่ที่ใด
หลวงปู่จะคุ้มครองลูกหลานของท่านเสมอ ใครเคารพบูชาท่าน จริงกับท่าน
ท่านก็จะจริงกับคนนั้น และจะปกป้องคุ้มครองเขาตลอดไป

ปาฏิหาริย์บนเส้นทาง

ระหว่างประเทศ

เช้าวันที่ ๒๕ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๔๙ ของคุณสายหยุด ลัทธ และสามีชาวฝรั่งเศส ชื่อคุณอัลเฟรด ลัทธ เริ่มขึ้นอย่างสดใสเบิกบาน ทั้งสองเดินทางไปทำบุญที่ประเทศเยอรมนี ด้วยใจที่เปี่ยมสุขยิ่งกว่า การไปท่องเที่ยวเสียอีก

เรื่องมีอยู่ว่า วันนี้เพื่อนกัลยาณมิตรของเธอที่อยู่ในประเทศ เยอรมนี อยากทำบุญถวายภัตตาหารพระ ก็เลยนิมนต์พระอาจารย์ไป ที่บ้าน คุณสายหยุดและสามีอยากได้บุญ จึงลงทุนขับรถข้ามประเทศ ไปร่วมงานด้วย ซึ่งไม่ใช่เรื่องที่ลำบากจนเกินไป เพราะประเทศฝรั่งเศส กับประเทศเยอรมนีมีชายแดนติดต่อกัน ประชาชนของทั้ง ๒ ประเทศ สามารถขับรถเข้าไปในอีกประเทศหนึ่งได้สะดวก เหมือนเราเดินทางไป ต่างจังหวัด

(ซ้าย) คุณอัลเฟรด ลัตท์

(ขวา) คุณสายหยุด ลัตท์

วันนั้นคุณสายหยุดเป็นคนขับรถ แม่หนทางไกลก็ไม่หวั่น เพราะอยากไปทำบุญ เธอเป็นคนรักบุญมาก แม้ไปอยู่ต่างบ้านต่างเมืองก็ไม่ทิ้งการทำบุญ เธอกับสามีไปทำบุญทำทาน ถือศีล นั่งสมาธิที่วัดพุทธสตราสบูร์ก ตั้งแต่ พ.ศ. ๒๕๔๖ และเป็นนักเรียนโรงเรียนอนุบาลฝันในฝันวิทยากับเขาด้วย (ขณะนี้ วัดพุทธสตราสบูร์กย้ายไปสร้างวัดใหม่ที่ชายแดนประเทศเยอรมนี ชื่อวัดพระธรรมกายชาร์ชวัลด์)

คุณสายหยุดเป็นอีกคนหนึ่งที่รักและเคารพหลวงปู่มาก เวลาเห็นรูปหลวงปู่จะรีบตัดมาใส่กรอบ แล้วเอาไปวางไว้บนที่สูง ๆ ในรถของเธอก็มีรูปหลวงปู่ ตัวเธอก็ห้อยเหรียญหลวงปู่ จะนั่ง นอน ยืน เดิน หายใจเข้า หายใจออก ก็จะมีภาพหลวงปู่ติดตา ขนาดนอนก็ยังฝันเห็นหลวงปู่ ก่อนขับรถไปไหนมาไหนทุกครั้ง เธอจะอาราธนาหลวงปู่ให้คุ้มครอง และพอถึงจุดหมายก็จะไหว้ขอบพระคุณหลวงปู่ที่คุ้มครองไว้โฮ! รักเคารพท่านขนาดนี้ เชื่อได้เลยว่า หลวงปู่ไม่ทิ้งเธอแน่นอน

วันที่ออกเดินทางไปประเทศเยอรมนี ทั้งเธอและสามีมีเหรียญหลวงปู่ติดตัวคนละเหรียญ ทำบุญเสร็จแล้วทั้งคู่ก็เดินทางกลับบ้านที่ฝรั่งเศส โดยคุณสายหยุดเป็นคนขับรถเอง ขณะนั้นมืดแล้ว เส้นทาง

ก็ไม่คุ้ม เพราะยังอยู่ในเขตเยอรมนี หมอกก็หนา มีทัศนวิสัยเพียงแค่ ๒๐ เมตร แคมป์ต้องขับผ่านภูเขา ขึ้น ๆ ลง ๆ ตลอด เธอจึงให้สามี ช่วยมองป้ายบอกทางที่จะเลี้ยวไปฝรั่งเศส ตอนนั้นเธอขับอยู่ที่ ความเร็ว ๑๑๐ กม. / ชม. ซึ่งถูกต้องตามกฎหมายทุกประการ

คุณสายหยุดขับอยู่ในเลนขวาสุด ซึ่งเป็นเลนที่ช้าที่สุด (ประเทศในยุโรปส่วนใหญ่ขับรถเลนขวา ยกเว้นประเทศอังกฤษ) เมื่อ เธอหันไปมองทางขวามือ ก็เห็นเหวชนาบนถนนตลอดทาง เธอขับเรื่อย ไปจนเจอป้ายบอกว่า อีก ๑ กิโลเมตร จะมีทางแยกเลี้ยวเข้าฝรั่งเศส เธอเริ่มจับเวลาเตรียมหาทางแยกนั้น แต่น่าแปลก ขับเลยจากป้ายนั้น ไปตั้ง ๑๕-๒๐ นาทีแล้ว ก็ไม่เห็นทางแยก ซึ่งส่วนหนึ่งเป็นเพราะ ทัศนวิสัยในการมองเห็นต่ำมาก และมีดแล้วด้วย

ทันใดนั้น คุณสายหยุดก็พบว่า อีก ๒๐ เมตรข้างหน้า มี กำแพงขนาดใหญ่กั้นอยู่ แต่ไม่มีเวลาไตร่ตรองอะไรแล้ว กำลังจะชน กำแพง เธอจึงตัดสินใจหักพวงมาลัยไปทางขวา เพราะกลัวกำแพง แต่..ทางขวานะ เหวนะ น่ากลัวกว่ากำแพงเสียอีก !!

ตอนนั้น คุณสายหยุดได้ยินสามีร้องเสียงหลง เธอเองก็ตกใจ ร้องกรี๊ด ๆ ประสานกัน ตอนนั้นช็อกทั้งคู่ คิดว่าไม่รอดแน่ ๆ

แต่แล้วเธอก็ได้ยินเสียงสามีพูดออกมาว่า “ขอบคุณครับหลวงปู่ ขอขอบคุณที่ช่วยผมครับ ขอขอบคุณมาก ๆ ครับ” เธอหันไปเห็นเขาพนมมือ ท่วมหัว ส่วนตัวเธอยังมือไม้สั่นอยู่ และยังงง ๆ ว่าตอนนี้กำลังอยู่ที่ไหน ไม่ได้อยู่ในเหวหรือ รอดตายจริง ๆ หรือนี้

งอยู่ได้ไม่นาน ก็มีเสียงแตรรถด้านหลังดังลั่น คุณสายหยุด

ถึงได้เห็นว่ารถของเธอกำลังหยุดหนึ่งอยู่บนถนนสายหนึ่ง ซึ่งเป็นเส้นทางมุ่งหน้าสู่ฝรั่งเศส แคมอยู่ในเลนที่ถูกต้อง เหมือนมีใครยกรถไปวางไว้ตรงทางแยกกลับฝรั่งเศสพอดีพอดี ทั้ง ๆ ที่ขับเลยมาไกลมากแล้ว ตอนนั้นรถที่บีบแตรไล่ก็คงจะงงเหมือนกันว่า ทำไมอยู่ ๆ มีรถโผล่มาจอดหนึ่ง ๆ อยู่ข้างหน้ารถเขา มีบางคนขับเข้ามาใกล้ ๆ แล้วเปิดกระจกดุด้วย

พอตั้งสติได้ คุณสายหยุดก็ค่อย ๆ เอามือสั้น ๆ ใส่เกียร์ ประคองรถวิ่งต่อไปจนถึงบ้านโดยปลอดภัย

แค่นี้ยังตื่นเต้นไม่พอ อีก ๓ วันถัดมา ตรงกับวันที่ ๒๘ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๔๙ คุณสายหยุดขับรถเก๋งคันเดิมไปวัดพุทธสตราสนุรักษ์กับสามี โดยวิ่งอยู่เลนขวาสุด ความเร็ว ๑๑๐ กม. / ชม. เท่าเดิม ขับไปสักระยะหนึ่งก็เห็นรถพ่วงขนาดใหญ่ ยาวเท่ารถบรรทุกในเมืองไทย ๓ คันต่อกัน จอดอยู่บริเวณไหล่ทางด้านขวาและเปิดไฟขอทาง ตอนนั้นคุณสายหยุดคิดว่า เธอขับอยู่บนทางเอกคงไม่เป็นไร ก็เลยขับตรงไป แต่คนขับรถบรรทุกไม่แคร์ใคร หักหัวพรวดพรวดขึ้นมาบนเลนขวาเลย

คุณสายหยุดตกใจมาก เพราะถนน ๑ เลน ทำไว้พอดีกับรถ ๑ คันเท่านั้น ถ้าเธอเบี่ยงไปทางซ้าย ก็ชนกับรถที่วิ่งในเลนคู่ขนาน ถ้าเบรกรถจะต้องตีสลิงกา หรือถูกรถคันหลังชน เธอไม่รู้จะทำอย่างไรดี จึงตัดสินใจขับตรงไปเลย ตอนนั้นรถบรรทุกคันนั้นขึ้นมากำลังเลนแล้ว รถของเธอต้องชนกับรถบรรทุกแน่ ๆ

ทั้งคู่ออกจนหยุดหายใจ คิดว่าตูมแน่ ๆ แต่แทนที่จะได้ยินเสียงตูม เธอกลับได้ยินเสียงเป่าปากของสามีพร้อมกับเสียงถอนหายใจ แล้วสามีของเธอก็ตะโกนว่า “เราข้ามมาแล้ว ๆ” ปรากฏว่า รถไม่ได้ชน

“เธอจึงตัดสินใจหักพวงมาลัยไปทางขวา
เพราะกลัวกำแพง แต่..ทางขวานะ
เหวนะ น่ากลัวกว่ากำแพงเสียอีก !! ”

กัน แต่เหมือนกับหลุดเข้าไปในอีกมิติหนึ่ง คนขับรถบรรทุกคันนั้น
ยังเปิดไฟกะพริบตามหลังด้วย คงจะงงเหมือนกัน

สามีของเธอมองไปที่รูปหลวงปู่แล้วยกมือไหว้ท่วมหัว บอกว่า
“หลวงปู่ช่วยเราอีกแล้ว ต่อไปผมจะไม่หยุดทำความดี สิ่งไหนเป็น
ความดี จะทำเพื่อหลวงปู่” ส่วนคุณสายหยุดก็นึกถึงหลวงปู่ทันที
พร้อมกับบอกว่า “ขอบคุณค่ะหลวงปู่”

■ “ปาฏิหาริย์” แม้ไม่เจอกับตัวเอง ก็ใช้ว่าจะไม่มีจริง ทั้งความ
ลึกลับลึลับ หมั่นสร้างความดีจะดีกว่า ที่สำคัญหลวงปู่ท่านทำได้มาก
กว่านี้เยอะ เรื่องราวของคุณสายหยุดและสามีหรือเรื่องท่านองนี้ เป็น
แค่เรื่องปกิณกะของท่านเท่านั้น เป้าหมายที่ยิ่งใหญ่ของท่าน คือจะ
ปราบมารให้ถึงที่สุดแห่งธรรม หากใครอยากอยู่ในการคุ้มครองดูแล
ของท่าน ก็ให้หมั่นระลึกถึงท่าน หมั่นสร้างบุญสร้างกุศล โดยเฉพาะ
อย่างยิ่งบุญที่เกี่ยวเนื่องกับท่าน จะได้มีสายบุญเชื่อมกับท่าน และจะ
ได้อยู่ในสายตาของท่านตลอดไป ดังเช่น คุณสายหยุดและสามี

ไม่ต้องจีเอ็มโอก็ได้

มีใครรู้บ้างว่า ในบรรดาพืชผักผลไม้ที่ขายกันอยู่ในท้องตลาดทุกวันนี้ นอกจากมะเขือเทศ (พีชจีเอ็มโอชนิดแรก) ถั่วเหลือง ข้าวโพด ข้าวเจ้า ข้าวสาลี มันฝรั่ง และพืชผักผลไม้ทั้งหลายชนิดแล้ว “มะละกอ” ผลไม้สุขภาพยอดนิยม ก็เป็นพืชชนิดหนึ่งที่ได้ชื่อว่าการดัดแปลงพันธุกรรม (Genetically Modified Organisms) หรือ จีเอ็มโอ (GMOs) เพื่อแก้ปัญหาไวรัสจุดด่างวงแหวน ที่ทำให้ต้นมะละกอแคระแกร็น ติดผลไม่ดี ผลบิดเบี้ยว และมีจุดเป็นวงแหวนทั่วทั้งผล ทำให้เนื้อบริเวณวงแหวนเป็นไตแข็งและมีรสขม หากปราศจากไวรัสจุดด่างวงแหวน มะละกอก็จะเติบโตงอกงาม ให้ผลดก มีขนาดใหญ่รสชาติดี

คุณพิกุล ศรีจำปา

แต่นั่นไม่ใช่มะละกอในสวนของคุณพิกุล ศรีจำปา

คุณพิกุลเป็นชาวไร่ ปัจจุบันปลูกมะละกออยู่ที่อำเภอวังทอง จังหวัดพิษณุโลก ก่อนหน้านี้เธอปลูกมะละกออยู่ที่อำเภออุ้มผาง จังหวัดตาก ก่อนหน้านี้อยู่ได้ไม่ค่อยดี เนื่องจากมะละกอไม่ค่อยออกลูก และเป็นไวรัสจุดด่างวงแหวน ทำให้ต้นแคระแกร็น ผลผลิตต่อครั้งต่ำมาก ๆ ได้ประมาณ ๗๐๐-๘๐๐ กิโลกรัม ต่อเนื้อที่ปลูก ๓-๔ ไร่ และเนื่องจากมะละกอเป็นโรคทำให้ผลไม่สวย ขนาดลูกก็ไม่ได้

ต้นเล็กแกร็น ใบเหลืองเหี่ยว
และไม่ยอมออกลูก

มาตรฐาน (มะละกอขนาดมาตรฐานมีน้ำหนัก ๒ กิโลกรัมขึ้นไป) ต้อง
คัดทิ้งถึงครึ่งหนึ่ง คือ ประมาณ ๔๐๐ กิโลกรัม เพราะตลาดไม่รับซื้อ
ทำให้มีรายได้อยู่แค่ประมาณ ๑๐,๐๐๐ บาท ต่อการเก็บเกี่ยว ๑ ครั้ง
เท่านั้น

ตอนนั้นอากาศแห้งแล้งมาก ฝนฟ้าไม่ตกเลย ทำให้มะละกอ
ที่เป็นโรคและกำลังจะตายอยู่แล้วเฉาหนักเข้าไปอีก ออกลูกมาก็เล็ก
เนื้อไม่แดง ไม่หวาน ต้องคัดทิ้งมากมาย รายได้ก็น้อย แถมยังต้องจ่าย
ค่าจ้างคนงาน ค่าปุ๋ย ค่ายา ทำให้ทั้งกลุ้ม ทั้งเครียด

วันหนึ่ง คุณพิบูลได้อ่านวารสาร “อยู่ในบุญ” ซึ่งเป็นวารสาร
เพื่อการเผยแผ่ธรรมะของวัดพระธรรมกาย รู้สึกศรัทธาและอยากไป
ทำบุญที่วัด ดังนั้น เมื่อต้นเดือนมกราคม พ.ศ. ๒๕๕๔ เธอจึงไปทำบุญ
ที่วัดพระธรรมกาย และได้ฟังคำสอนของหลวงปู่ จนเกิดแรงบันดาลใจให้เธอปฏิบัติตัวเองใหม่

ปฏิบัติอย่างไร? ตอนนี้เธอไม่เครียดกับปัญหาอีกต่อไปแล้ว ทุก
เช้าขณะให้น้ำต้นมะละกอ เธอเปิดบทสวดสรรเสริญหลวงปู่ พร้อมกับ
สวดไปด้วย พร้อมทั้งอธิษฐานจิตว่า “หลวงปู่เจ้าข้า ช่วยให้ฝนตกด้วยเถิด
อากาศแห้งแล้งมานานแล้ว ขอให้มะละกอออกลูกมาสวย ๆ ขายเป็น
กำไรเยอะ ๆ ลูกจะได้้นำเงินนี้ไปทำบุญ”

หลังจากที่อธิษฐานได้ ๒ วันเท่านั้น ฝนเกิดตกหนักนานถึง

๒ วัน และตกต่อเนื่องอีกเป็นอาทิตย์ เธอถึงกับตะลึงไปเลย เพราะไม่นึกว่าค่าอธิษฐานจะให้ผลเร็วขนาดนี้ ทำให้มีกำลังใจมากขึ้นว่า หลวงปู่ท่านคอยเป็นกำลังใจให้เธอแน่ ๆ

พอฝนตกเท่านั้น มะละกอแต่ละต้นก็ออกลูกมากมายอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน และเมื่อเวลาผ่านไปเพียงเดือนเศษ ไร่สัจต่างวงแหวนรวมทั้งวัชพืชต่าง ๆ ก็หายสาบสูญไปหมด ทำให้เธอไม่ต้องเหนื่อยถางวัชพืช แถมยังได้ผลผลิตถึง ๒,๕๐๐ กิโลกรัม มะละกอที่คัดทิ้งก็น้อยลงกว่าเดิมมาก ทำให้เธอมีรายได้ถึง ๕๐,๐๐๐ บาท ต่อการเก็บเกี่ยว ๑ ครั้ง คือ มีรายได้เพิ่มเป็น ๕ เท่า ภายในเวลาเดือนเศษเท่านั้น หลังจากที่ได้รับผลสำเร็จและอธิษฐานขอหลวงปู่ทุกวัน นอกจากนั้นครอบครัวของเธอก็มีความสุขมากขึ้น ลูกชายทั้ง ๓ คน ก็ว่านอนสอนง่ายขึ้น

คุณพิกุลดีใจมากที่เจออานุภาพหลวงปู่ เลยนำมะละกอที่คัดพิเศษไปถวายพระที่วัดพระธรรมกาย ๗๐๐ กิโลกรัม

ทุกวันนี้เธอยังเปิดเสียงสวดสรรเสริญหลวงปู่ในสวนมะละกอ ทำให้มะละกอไม่เป็นโรค ออกผลสวย ดก และไร้ราคาดี โดยไม่ต้องปลูกมะละกอที่ตกแต่งตัดแปลงพันธุกรรมแต่อย่างใด

(ซ้าย)
มะละกอมันอะเลี๊ยะ
ออกผลอย่างนี้ทั้งไร่
(ขวา)
มะละกอ
ออกลูกดกทั้งไร่

นอกจากเรื่องนี้แล้ว ยังมีเรื่องคล้าย ๆ กันที่เกิดขึ้นในสมัยที่หลวงปู่ยังมีชีวิตอยู่ ความเป็นมาของเรื่องนี้มาจากชาวสวนผู้หนึ่งที่เล่าให้มารดาของคุณหนู มานะไชยรักษ์ (ปัจจุบันบวชเป็นพระภิกษุอยู่ที่วัดพระธรรมกาย) ฟังว่า สมัยนั้น เธอพายเรือไปทำบุญที่วัดปากน้ำเป็นประจำติดต่อกันนานถึง ๓๐ ปี จนกระทั่งเป็นที่รู้จักคุ้นเคยของหลวงปู่

อยู่มาวันหนึ่ง (ราว ๆ พ.ศ. ๒๔๘๐) เจ้าของที่ดินที่เธอเช่าทำสวนขอยกเลิกการเช่า เธอและสามีเตรียมซื้อที่ไผ่แปลงหนึ่งที่อำเภอบางขุนนนท์ จำนวน ๔ ไร่ ครั้งนั้นเธอมีเงินอยู่ ๓,๐๐๐ บาท ยังขาดอยู่ประมาณ ๑๓,๐๐๐ บาท เธอไม่รู้ว่าหาเงินจากไหนจึงไปยืมเงินหลวงปู่ แต่หลวงปู่บอกให้เธอกลับไปรดน้ำต้นฝรั่งที่ปลูกไว้ในสวน แล้วจะมีเงินพอซื้อที่ เธอไม่เชื่อว่าที่หลวงปู่พูดจะเป็นจริง แต่ก็ลองรดน้ำฝรั่งดู ๖ ต้น ทั้ง ๆ ที่มีฝรั่งอยู่เต็มสวน ๕ ไร่เศษ

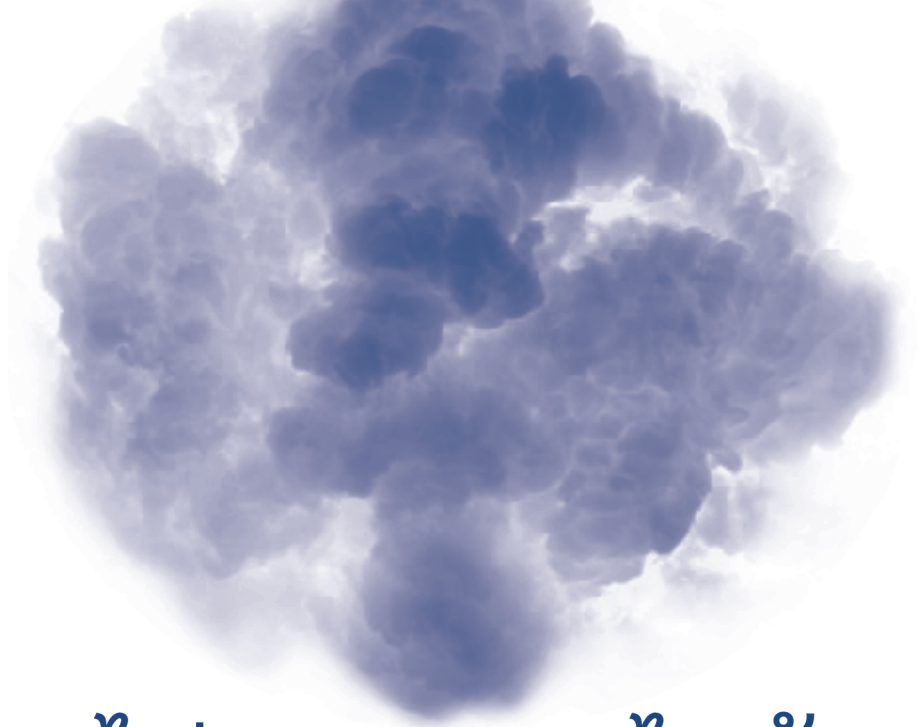
รุ่งเช้า เธอไปดูต้นฝรั่งก็ถึงกับตะลึง เพราะฝรั่งทั้ง ๖ ต้น ออกผลเต็มไปหมด ล้วนแต่ผลโต ๆ ทั้งสิ้น เธอจึงเรียกลูกชายและสามีไปช่วยกันเก็บไปขาย ส่วนตัวเธอไปรดน้ำฝรั่งจนหมดสวน และเหตุการณ์ก็เป็นไปตามที่หลวงปู่บอกไว้ คือฝรั่งทุกต้นออกผลโต ๆ เต็มไปหมด เธอเล่าว่า สามีและลูกของเธอแบกตะกร้าฝรั่งไปขายจนแทบวม เมื่อนำไปขายในตลาดใครเห็นก็อยากซื้อ ในเวลาเพียงไม่กี่วัน เธอขายฝรั่งได้เงินมากพอสำหรับซื้อที่แปลงใหม่ และยังมีเงินเหลืออีกด้วย

ต่อมาเธอต้องการปลูกบ้านในสวนแห่งใหม่ แต่เงินไม่พอ เธอจึงไปขอยืมเงินหลวงปู่อีก ครั้งนี้หลวงปู่ให้เธอไปรดน้ำผักหลังบ้าน เธอ

กลับไปรดน้ำผักกาดขาว ทันทีที่เธอรดน้ำลงไป ต้นผักกาดก็โตขึ้นมาในบัดดล เธอประหลาดใจมาก รีบเรียกให้ลูกและสามีมาดูสิ่งมหัศจรรย์ที่เกิดขึ้นทันตา ในที่สุดเธอก็ขายผักจนได้เงินมาสร้างบ้านได้สำเร็จ

แม้ในครั้งพุทธกาล ก็เคยมีปาฏิหาริย์ในทำนองนี้เกิดขึ้น ดังเรื่องราวในพระไตรปิฎกที่บันทึกไว้ว่า ก่อนที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะทรงแสดงยมกปาฏิหาริย์ คนเฝ้าพระราชอุทยานชื่อนายคณทะ นำผลมะม่วงสุกไปน้อมถวาย พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงรับมะม่วงนั้น แล้วรับสั่งให้พระอานนท์คั้นเป็นน้ำปานะ เมื่อพระผู้มีพระภาคเจ้าทรงดื่มน้ำมะม่วงแล้ว ก็รับสั่งให้นายคณทะเพาะเมล็ดมะม่วง เมื่อพระอานนท์เอาคนโทตักน้ำรด หน่อมะม่วงก็งอกขึ้นต่อหน้ามหาชน และเติบโตมีใบ กิ่ง ก้าน ดอก ผล แล้วทุกคนก็ได้กินผลมะม่วงนั้น

■ อานุภาพพระรัตนตรัยก็สามารถทำให้พืชเจริญเติบโตออกดอกออกผลดีและรวดเร็วได้ แถมกินแล้วปลอดภัย อันตรายไม่มี แต่พืชที่เกิดจากกระบวนการจีเอ็มโอ ปัจจุบันยังไม่เป็นที่ยอมรับในความปลอดภัยว่า จะส่งผลกระทบต่อมนุษย์หรือเปล่าหากกินเข้าไปมาก ๆ ทำให้ทุกวันนี้พวกกรีนพีซยังต่อต้านพืชหรือสัตว์จีเอ็มโอกันอยู่ รู้แบบนี้ถ้าเกษตรกรทั้งหลายหันมาใช้วิธีปลูกพืชแบบเดียวกับคุณพิบูล คือ สวดสรรเสริญพระรัตนตรัย หรือภาวนา “สัมมา อะระหัง” เพื่อให้เกิดมหากุศลจิต ซึ่งจะมีพลังมหาศาลดึงดูดอวิพโยกรูป ๘ คือ ธาตุดิน น้ำ ลม ไฟ สีกลิ่น รส อาหาร ที่มีอยู่ในอากาศมาบำรุงต้นไม้ให้เจริญงอกงาม ก็จะเกิดเหตุอัศจรรย์ได้เช่นกัน และดีกว่าจีเอ็มโอเสียอีก

ไฟ หมดอรมณ ไหม้

เมืองอานาไฮม์ มลรัฐแคลิฟอร์เนีย สหรัฐอเมริกา
ซึ่งเป็นที่ตั้งของสวนสนุกดิสนีย์แลนด์ ดินแดนแห่ง
เวทมนตร์ในฝันของทั้งเด็กและผู้ใหญ่ทั่วโลก คือ
สถานที่เกิดเหตุการณ์ต่อไปนี้

ในช่วงหัวค่ำ ค่ำวันศุกร์ที่ ๒๒ สิงหาคม พ.ศ.
๒๕๕๑ ขณะที่คุณอมรากำลังนั่งสมาธิกับเพื่อน ๆ อยู่
ที่บ้านในเมืองเซอริโต เธอไม่รู้ตัวเลยว่า ร้านอาหาร
ของเธอซึ่งตั้งอยู่ที่เมืองอานาไฮม์กำลังจะมีภัยพิบัติ

คุณอมร
บรรจงศิริ

คนที่เห็นเหตุการณ์เล่าว่า ขณะนั้นมีไฟฟ้าลัดวงจรที่หน้า
ธนาคารซึ่งตั้งอยู่ใกล้ ๆ ร้านของเธอ และไฟก็ลุกไหม้อย่างรวดเร็ว
ไหม้ห้องแถวห้องที่ ๒ ซึ่งเป็นร้านขายเสื้อผ้าที่ติดกับร้านของเธอจน
เหลือแต่ซาก แต่พอไฟลามมาถึงฝาผนังห้องที่ ๓ ซึ่งเป็นร้านอาหาร
ของเธอ ก็เกิดเหตุอัศจรรย์ดูจะมีมือที่มองไม่เห็นมาสกัดเปลวเพลิงไว้
ให้หยุดชะงักและไม่ค่อยจะยอมไหม้ แต่เจ้าหน้าที่ดับเพลิงใช้น้ำพรม
ฉีดหนอยก็สกัดเพลิงไว้ได้แล้ว ทำให้ร้านของเธอไม่เสียหายเลย

ที่น่าอัศจรรย์กว่านั้นคือ ห้องแถวห้องที่ ๔ ซึ่งอยู่ถัดจากร้าน
ของเธอไป แม้จะไม่ถูกไฟไหม้ แต่ก็ได้รับความเสียหาย เพราะ
เจ้าหน้าที่ดับเพลิงหรือหลังคาร้านออกหมดเพื่อสกัดเพลิง ทำให้ร้านสกปรก
มาก เจ้าของร้านต้องรื้อทำใหม่ ทาสีใหม่ และต้องปิดกิจการชั่วคราว
เพื่อซ่อมแซมภายใน ซึ่งอาจต้องใช้เวลาประมาณ ๖ เดือน ถึง ๑ ปี
เท่ากับว่าจะต้องเสียทั้งค่าซ่อมและเสียรายได้จากธุรกิจด้วย

ทุกคนที่รู้เรื่องนี้ได้แต่บอกว่า ร้านของคุณมราโชคติไม่เป็นอะไรเลย ไฟก็ไม่ไหม้ ร้านก็ไม่ถูกรื้อ แถมพอมีเจ้าหน้าที่สาธารณสุขมาตรวจ ก็อนุญาตให้เปิดขายได้ตามปกติ ส่วนห้องข้าง ๆ ที่ไฟไหม้ต้องปิดกิจการไปหมด

คุณอมราเชื่อมั่นเต็มร้อยว่า นี่คือปาฏิหาริย์จากหลวงปู่ เพราะก่อนเกิดเหตุเธอนึกอยากทำบุญหล่อหลวงปู่ด้วยทองคำตลอดเวลา เธอกราบหลวงปู่และอธิษฐานทุกวันว่า “ขอให้หลวงปู่ช่วยคุ้มครองทรัพย์สินบัติของลูกให้ปลอดภัย เพราะลูกมีเป้าหมายที่จะหาทรัพย์เพื่อนำไปทำนุบำรุงพระพุทธศาสนา”

คุณอมรารักเคารพและผูกพันกับหลวงปู่มาก สมัยเรียนอยู่ในมหาวิทยาลัยที่เมืองไทย ในปี พ.ศ. ๒๕๒๒ เธอเคยไปร่วมงานบวชเพื่อนที่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ และได้รับของที่ระลึกเป็นรูปหลวงปู่ เธอเก็บรูปนี้ไว้ในกระเป๋าสตางค์ตลอดมาจนถึงปัจจุบัน เมื่อเปิดร้านอาหาร เธอก็สนทนากับรูปหลวงปู่ทุกวันว่า “หลวงปู่เจ้าขา ถ้าได้กำไรเยอะ ๆ ก็จะได้ทำบุญเยอะ ๆ นะเจ้าคะหลวงปู่” และคอยรายงานให้ท่านทราบตลอดว่า ใครติดหนี้เท่าไร วันนี้ขายได้เท่าไร ได้กำไรหรือขาดทุนเหมือนหนึ่งได้รายงานกับท่านประธานบริษัท และล่าสุดเธอก็ได้ประจักษ์ถึงอานภาพของท่าน

เหตุการณ์ทั้งหมดนี้เกิดขึ้นเพราะใจของเธอจดจ่อกับหลวงปู่ ทั้งหลับตาสมิมติ เห็นหลวงปู่ชัดใสแจ่มตลอด แค่นี้ถึงท่าน ทรัพย์ก็ไม่วิบัติ แค่นั้นยังไม่พอ ท่านยังตามทรัพย์มาให้ใช้สร้างบารมีได้อย่างอัศจรรย์ คือ อยู่ ๆ แม่ของเธอก็เอาเงินใหม่ ๆ ไปละ ๑๐๐ เหรียญมา

“ เพราะใจของเธอจดจ่อกับ
หลวงปู่ทั้งหลับตาลืมตา แคว้นก็ถึง
ท่าน ทรัพย์ก็ไม่วิบัติ แคว้นก็ยัง
ไม่พอ ท่านยังตามทรัพย์มาให้ใช้
สร้างบารมีได้อย่างอัศจรรย์ ”

ให้ปิกหนึ่ง แล้วบอกว่า “แม่ให้... นี่เป็นเงินที่เพิ่งขายยาพาราจากเมือง
ไทย” ทำให้เธอมีเงินไปทำบุญครบตามที่ตั้งใจไว้

■ ปาฏิหาริย์ไฟไหม้ไหม้วันนั้นในเมืองอนาไฮม์เป็นเรื่องอัศจรรย์
ที่แท้จริง คนละแบบกับสิ่งอัศจรรย์ในดิสเนียแลนด์ ที่เกิดจาก
จินตนาการของวอลต์ ดิสนีย์ สิ่งอัศจรรย์ที่แท้จริงจะเกิดกับคนอัศจรรย์
ที่มีบุญมากเท่านั้น ดังเช่นคุณอมราผู้มีใจจดจ่อกับพระรัตนตรัย และ
รักการสร้างบุญสร้างบารมี แม้อยู่ไกลถึงต่างประเทศก็ไม่ละเลยการ
สร้างบารมี ทำบุญทุกบุญกับหลวงพ่อกุศลไม่เคยขาด เปิดบ้านกัลยาณมิตร
ให้คนไปสวดมนต์นั่งสมาธิทุกวันศุกร์ติดต่อกันมา ๑๐ กว่าปี จัด
ตักบาตรพระ ๙ รูป ที่เมืองเซอริตาทุกวันเดือนตลอดเวลา ๕ ปี นอกจากนี้
ยังได้ร่วมหล่อหลวงปู่ทองคำตั้งแต่องค์แรกมาจนถึงองค์ล่าสุด และ
ที่สำคัญเธอมีจิตผูกพันกับหลวงปู่ตลอดเวลา

เมื่อดูจากประวัติการสร้างบารมีคร่าว ๆ ของคุณอมราแล้ว จะ
เห็นได้เลยว่า ในโลกนี้มีไม่กี่คนที่ทำได้อย่างเธอ แล้วแบบนี้สิ่งอัศจรรย์
จะไม่เกิดขึ้นกับเธอได้อย่างไร

ช่วย

“สัมมา อระหัง”

หน่อย

คุณนวรรตน์ อัจฉนาบุล
ชาวอุตรดิตถ์

ไปวัดพระธรรมกายครั้งแรก ๒๒ เมษายน ๒๕๕๓
ในพิธีรับใบแก้วของอุบาสิกาแก้วหน่ออ่อน ๕๐๐,๐๐๐ คน
เมื่อจบการอบรม พี่เลี้ยงมอบเหรียญปราบมารให้
เธอนำไปใส่กรอบอย่างดีและใส่ติดตัวตลอดเวลา

เปรี้ยว!! เสียงดังเหมือนฟ้าผ่าพุ่งเข้าไปกระทบประสาทหูของ
คุณนวรรตน์ ในช่วงนั้นเธอรู้สึกว่ามีอะไรบางอย่างพุ่งมากระทบกรณ
เธออย่างรุนแรง พร้อม ๆ กับความรู้สึกของเธอก็ดับลง โดยไม่มีเวลา
คิดว่าอะไรเกิดขึ้นกับตัวเอง

ก่อนประสพอุบัติเหตุ คุณนวรรตน์ อัจฉนาบาล บอกกับตัวเองอย่างมีความสุขว่า “อีกไม่กี่วันแล้วสินะ ที่เราจะได้ไปนั่งสมาธิที่สวนพนาวิวัฒน์” แต่สุดท้ายเธอต้องไปนอนโรงพยาบาลแทน เพราะขณะที่เธอขับมอเตอร์ไซค์จะไปเอาชุดขาวที่บ้านคุณแม่ในอำเภอลับแล มีวัยรุ่น ๒ คน ช้อนมอเตอร์ไซค์กันมา แล้วชิงฝ่าไฟแดงพุ่งมาชนรถเธออย่างจัง จนเธอกระเด็นตกจากรถ หัวกระแทกบาทวิถีหมดสติ เลือดนองพื้นคอพับ จนใคร ๆ พากันคิดว่าเธอคอหักตายไปแล้ว ไม่นานนักรถป้อเต็กตึงก็นำร่างของเธอส่งโรงพยาบาลอุดรดิตถ์ ส่วนนักชิง ๒ คน คงตกใจ หายต่อมไปเลย

ช่วงที่หมดสติ คุณนวรรตน์ฝันว่าอยู่ในห้องที่มีตสนิท แล้วอยู่ ๆ ก็มีแสงสว่างเป็นจุดเล็กนิดเดียวปรากฏขึ้น เธอวิ่งไปที่แสงนั้น เพราะอยากออกจากความมืด ทันใดนั้นมีเสียงพูดขึ้นว่า “จะไปไหนลูก” เธอมองไปก็เห็นคุณยายอาจารย์มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง แต่กายของท่านใสเหมือนน้ำ เธอตอบคุณยายไปว่า “จะไปจุดสว่างนั้นค่ะ” แล้วก็ออกวิ่งต่อไป แต่คุณยายรีบห้ามว่า “ไปไม่ได้ลูก มาทางนี้” แล้วคุณยายก็กระซอกข้อมือข้างซ้ายของเธออย่างแรงจนรู้สึกถึงกายเนื้อ เธอจึงได้สติและพบว่าตัวเองอยู่ในห้องไอซียู ตอนนั้นเธอกำลังสะลึมสะลือ มึน ๆ ยังลืมตาไม่ได้ ซึ่งเป็นอาการที่สมองถูกกระทบกระเทือนจนระบบการสั่งงานเสียไป

เมื่อรู้สึกตัว สิ่งแรกที่คุณนวรรตน์นึกถึง ก็คือเหรียญปราบมาร ที่ห้อยอยู่ที่คอ และในขณะที่เธอนอนอยู่นั้น จู่ ๆ ก็ได้ยินเสียงพระสวดมนต์ และมีเสียงจากข้างในบอกว่า “ช่วย ‘สัมมา อะระหัง’ หน่อย”

“ สิ่งแรกที่คุณนวรรตน์นึกถึง ก็คือ
เหรียญปราบมารที่ห้อยอยู่ที่คอ
และในขณะที่เธอนอนอยู่นั้น
จู่ ๆ ก็ได้ยินเสียงพระสวดมนต์
และมีเสียงจากข้างในบอกว่า
‘ช่วย ลัมมา อะระหัง หน่อย’ ”

เธอจึงทำตาม และตลอดเวลาที่นอนอยู่บนเตียงคนป่วย เธอยังคงภาวนา
“ลัมมา อะระหัง” ไปเรื่อย ๆ และอธิษฐานขอให้หลวงปู่ช่วย

เนื่องจากศีรษะของเธอฟาดพื้นอย่างแรง หมอจึงต้องสแกน
สมอง ผลการตรวจพบว่ามีเลือดคั่งในสมองเยอะมาก เธอได้ยินเสียง
คุณหมอบอกญาติ ๆ ว่า “ต้องผ่าตัดเอาเลือดที่คั่งในสมองออกด่วน
แต่..หมอไม่รับประกัน โอกาสรอดมี ๕๐ : ๕๐ ถ้าโชคดีรอดตายก็ต้อง
เป็นอัมพฤกษ์ ให้ญาติทำใจได้เลย” ตอนนั้น พี่ ๆ น้อง ๆ ของเธอ
ร้องไห้ระงมอยู่ข้างเตียง

ขณะนั้น ญาติทุกคนอนุญาตให้หมอผ่าตัด แต่คุณแม่สามีของเธอค้านว่า “ไม่ให้ผ่า” เพราะเกรงว่าผ่าแล้วจะแยกว่าเดิม แต่หมอบอกว่า “โดยหลักการแพทย์ควรจะผ่า ถ้าตัดสินใจเข้าโอกาสรอดก็ยิ่งน้อยลง”

คุณนวรรณ์ล้มตาหรือพูดได้ตอบกับใครไม่ได้ ได้แต่ภาวนา “สัมมา อะระหัง” ไปเรื่อย ๆ และนึกถึงเหรียญหลวงปู่ราชมารอย่างต่อเนื่อง

อยู่ ๆ ก็เห็นองค์พระใสเหมือนแก้วผุดขึ้นมาแทน เธอมององค์พระที่เห็นในสมาธิไปเรื่อย ๆ ไม่น่าเชื่อว่า วันต่อมาคุณหมอมาสแกนสมองเพื่อหาข้อสรุปว่าต้องผ่าตัดหรือไม่ กลับพบว่าผลสแกนสมองครั้งที่ ๒ ไม่พบเลือดคั่งในสมองเลย

ในทางการแพทย์ถือว่าเรื่องแบบนี้ไม่ธรรมดา เพราะปกติถ้ามีเลือดคั่งในสมอง แค่วันสองวันมาสแกนใหม่ต้องเจอแน่นอน ทั้งไว้นานเป็นเดือนยังเจอเลย แต่จะเห็นว่าเป็นเลือดเก่า แม้ในกรณีที่เลือดคั่งน้อยกว่านี้ก็ยังสแกนเจอ แต่มีเลือดตั้งมากมายคั่งอยู่ในสมอง สแกนแล้วกลับไม่เห็นเลือด ไม่รู้หายไปไหนหมด แบบนี้แปลก ทำให้หมอถึงกับตะลึงงัน ตรวจผลซ้ำแล้วซ้ำอีก และบอกว่า “เป็นไปได้ยังไง เมื่อวานก็เห็นมีเลือดคั่งอยู่ วันนี้หายไปแล้ว ตั้งแต่หมอเกิดมาไม่เคยเจอเคสมหัศจรรย์อย่างนี้เลย”

หมอหาคำตอบไม่ได้แต่คุณนวรรณ์หาได้ เธอบอกกับทุกคนว่า “ที่รอดมาได้เพราะหลวงปู่วัดปากน้ำช่วยไว้ ไม่งั้นเป็นผุยุพลงไปแล้ว” และจากที่หมอบอกว่า เธอจะตายหรือไม่ก็ต้องเป็นอัมพฤกษ์ กลายเป็นว่านอนโรงพยาบาลอีกแค่ ๗ วัน ก็หายเป็นปกติ กลับบ้านได้ไปทำงานได้

■ ทุกคนที่รู้เรื่องต่างอัศจรรย์ใจ เกิดความศรัทธาและเชื่อมั่นในความศักดิ์สิทธิ์ของพระเดชพระคุณหลวงปู่ พระผู้ปราบมาร ว่าท่านมีอำนาจ มีเมตตา และมีพระคุณกับลูกหลานสุดจะประมาณ

ในช่วงนั้น ขบวนการรอดตายหายป่วยของคุณนรรัตน์แพร่สะพัดไปทั่วโรงพยาบาล จนมีนักศึกษาแพทย์ฝึกงานคนหนึ่งที่แอนตี้วัด ไม่เคยคิดจะไปวัดเลย ทั้ง ๆ ที่คุณพ่อของเขาก็ตนงไปวัดพระธรรมกายบ่อย ๆ แต่พอเจอเคสนี้ นักศึกษาแพทย์รีบไปวัดกับพ่อเลย อย่างนี้พ่อดีใจนะ 😊 เพราะอยากให้ลูกได้บุญกับหลวงปู่บ้าง

เรื่องไม่ธรรมดา ของ กล้วยทอด

อะไร คือ ความลับที่ทำให้ “กล้วยทอด” อาหารว่างที่หลากหลาย ๆ
คนลงมติว่าชอบ กลายเป็นชมทรัพย์ของผู้หญิงคนหนึ่ง?

คุณเพ็ญใจ ชัตติยศ

คุณเพ็ญใจ ชัตติยศ คือ ผู้หญิงคนนั้น..และเธอกำลังจะเฉลย
ความลับ ณ บัดนี้

ก่อนที่จะเริ่มขายกล้วยทอด คุณเพ็ญใจอยู่ในภาวะที่สับสน
ว้าวุ่นใจ เนื่องจากเพิ่งสูญเสียสามีให้หญิงอื่นและไม่มีอาชีพ ขณะนั้น
เธอต้องหาอาชีพเลี้ยงตนเอง เธอจึงไปซื้อแฟรนไชส์กล้วยทอด แล้ว
รับแบ่งมาทำกล้วยทอดขาย ซึ่งปรากฏว่าขายดีเป็นเทน้ำเทท่า จนเจ้าของ
แฟรนไชส์ตกใจ และสงสัยว่าเธอจะโกงสูตรแบ่งของเขา เขาเลยไม่ส่ง
แบ่งให้อีก แม้อ่อนหวานขอร้องแล้วเขาก็ไม่ให้

เธอรู้สึกสับสนมาก จึงไปหาซื้อแป้งและส่วนผสมต่าง ๆ มาลองทำเอง ทั้ง ๆ ที่ไม่เคยรู้มาก่อนเลยว่า เขาทำแป้งกล้วยทอดกันอย่างไร แต่ทำเท่าไรก็ไม่สำเร็จสักที จนชักจะท้อ

แต่คุณเพียงใจมีธรรมะยึดเหนี่ยว ทำให้เธอรับความเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ ในชีวิตได้อย่างมีสติ เพราะเธอเข้าวัดปฏิบัติธรรมอย่างต่อเนื่องมาเป็นเวลานาน คือ เริ่มไปวัดพระธรรมกายครั้งแรกในงานวันเกิดหลวงปู่ วันที่ ๑๐ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๔๑ และหากมีบุญอะไรเกี่ยวเนื่องกับหลวงปู่ เธอก็จะทำอย่างสุดกำลัง

ตอนนั้น เธอนึกถึงคำของหลวงปู่ที่บอกว่า ถ้ามีปัญหาอะไร “ให้นึกถึงบุญ” เธอจึงไปอาบน้ำ สวดมนต์ นั่งสมาธิ แล้วอธิษฐานจิตกับหลวงปู่ว่า “หลวงปู่เจ้าข้า ตอนนี้ลูกเป็นทุกข์มาก อยากจะขอให้หลวงปู่ช่วย ถ้าลูกโกงเขาเป็นคนไม่ดีอย่างที่เขาวว่า หลวงปู่ก็ไม่ต้องช่วย ไม่ต้องสนับสนุนลูก แต่ถ้าหลวงปู่รู้เห็นว่า ลูกไม่เคยแม้แต่จะคิดทำผิดและตั้งใจทำความดีมาตลอด ขออานุภาพของหลวงปู่ดลบันดาลให้ลูกได้สูตรกล้วยทอดที่อร่อยที่สุดในจักรวาลด้วยเถิดเจ้าค่ะ”

อธิษฐานกับหลวงปู่แล้ว เธอก็ไปผสมแป้งต่อคราวนี้ไม่ยาก ขณะผสมแป้ง เธอรู้สึกเหมือนมีมือที่มองไม่เห็นมาจับมือเธอ จะหยิบอะไรมันก็ใช่ไปหมด ทั้ง ๆ ที่เธอ

ผสมแบ่งไม่เป็น แต่ในที่สุดเธอก็ค้นพบสูตรแบ่งกล้วยทอดที่อร่อยที่สุดในจักรวาลได้จริง ๆ

วันรุ่งขึ้น เธอเปิดร้านขายกล้วยทอดตามปกติ แต่วันนี้ลูกค้าชิมกล้วยทอดแล้วทำหน้าง ๆ พร้อมทั้งบอกว่า “กล้วยทอดอร่อยกว่าเดิม” เธอยิ้มรับคำชมอย่างมีความสุข และรู้สึกปลื้มในอาณูภาพของหลวงปู่มาก ๆ ตั้งแต่นั้นมา กล้วยทอดของเธอก็ขายดียิ่งกว่าเก่า จบล้นกันเสียทีกับปัญหากกล้วย ๆ หลวงปู่มาช่วยแล้ว ขอให้ต่อไปนี้มีแต่เรื่องดี ๆ เกิดขึ้นในชีวิต

“ถ้าลูกโกงเขา เป็นคนไม่ดี
อย่างที่เขาว่า หลวงปู่ก็ไม่ต้องช่วย
ไม่ต้องสนับสนุนลูก แต่ถ้าหลวงปู่
รู้เห็นว่า ลูกไม่เคยแม้แต่จะคิดทำ
ผิดและตั้งใจทำความดีมาตลอด
ขออาณูภาพของหลวงปู่ดลบันดาล
ให้ลูกได้สูตรกล้วยทอดที่อร่อย
ที่สุดในจักรวาลด้วยเถิดเจ้าค่ะ ”

ปัจจุบัน คุณเพียงใจเปิดกิจการขายกล้วยทอดอยู่ที่ตลาดเมืองไทยภัทร ย่านรัชดาฯ ร้านของเธอมือชื่อว่า “ล้านเพียงใจ” กล้วยทอดของเธอรับประกันความอร่อยว่าอร่อยที่สุดในจักรวาล เธอบอกว่า “สูตรการทำกล้วยทอดเป็นสูตรจากหลวงปู่”

แม้กล้วยทอดจะขายดี ทำให้เธอสามารถเลี้ยงตัวเองได้ แต่เธอไม่ได้ประมาท หมั่นเติมบุญเติมกุศลอยู่เสมอด้วยการสวดมนต์ทำวัตรทุกวัน สวดสรรเสริญคุณหลวงปู่ นั่งสมาธิ ไปวัดทุกวันอาทิตย์ไม่เคยขาด เวลาขายของก็นึกถึงบุญ และภาวนา “สัมมา อะระหัง” ไปเรื่อย ๆ แม้เจอปัญหาบ้างในบางครั้งก็คลี่คลายไปได้ เธอคิดเสมอว่าเรื่องร้าย ๆ ที่เกิดขึ้นกับชีวิตของเธอเป็นกรรมเก่า ต้องแก้ผังที่ไม่ดีเหล่านั้นด้วยการสั่งสมบุญ ทำความดีให้มาก ๆ และตั้งผังใหม่ให้มีแต่สิ่งดี ๆ ดังนั้นเวลาที่วัดมีบุญอะไร เธอจึงทำทุกบุญไม่เคยขาด และถ้าเป็นบุญที่เกี่ยวข้องกับหลวงปู่ เธอจะทุ่มเทเป็นพิเศษ อย่างเช่น การหล่อทองหลวงปู่องค์ที่ผ่านมา เธอก็ร่วมบุญกับหลวงปู่ไป ๒๐ กว่าบาททองคำ ทั้งนี้เพราะซาบซึ้งในความเมตตาของท่าน และรู้ว่าใครทำบุญกับท่านจะได้บุญมหาศาล เพราะท่านเป็นเนื้อนาบุญอันเลิศ บุญที่ทำกับท่านส่งผลอย่างไรก็ประจักษ์อยู่แก่ใจของเธอแล้ว

▪ เงินทองเป็นของสำคัญ ไม่มีเงินก็ลำบาก แต่บุญสำคัญกว่า เพราะบุญติดตามไปคุ้มครองเราให้มีความสุขและสมปรารถนาได้ทุกชาติ คนมีปัญญาจึงเต็มใจนำเงินซึ่งเป็นทรัพย์หยาบ ไปเปลี่ยนเป็นอริยทรัพย์ซึ่งเป็นทรัพย์ละเอียด โภยบุญติดตัวกันไปมากมาย และยังมี

คุณภาพชีวิตที่ดีขึ้นในชาตินี้อีกด้วย สำหรับคุณเพียงใจ เธอรู้สึกซาบซึ้ง
ที่หลวงปู่เมตตาให้สูตรแก้ภัยพิบัติให้เธอ ซึ่งเปรียบเสมือนให้
ขุมทรัพย์ที่ตกไม่พรวง ช่วยให้เธอมีกินมีใช้ ผ่านวันเวลาแห่ง
ความยากลำบากและความสับสนมาได้ ณ วันนี้ เธอจึงยืนยันว่า
จะมั่นคงในการสร้างบุญสร้างบารมี ตามติดหลวงปู่ หลวงพ่อ คุณยาย
ตลอดไป เพื่อชีวิตที่ดียิ่ง ๆ ขึ้น

นี้กว่า
ตาย!
เสียแล้ว

หากจัดลำดับประสบการณ์ที่น่ากลัว “โดนยิง” คงเป็นหนึ่งในลำดับต้น ๆ ประสบการณ์แบบนี้แม้ไม่มีใครอยากเจอ แต่บางครั้งก็เลือกไม่ได้ อย่างเช่น เรื่องราวที่คุณเสงี่ยม กันหาลีคำ ประสบมาอย่างไม่คาดคิดในดินแดนที่ได้ชื่อว่าศรีไลซ์

คุณเสงี่ยม กันหาลีคำ เป็นหนึ่งในผู้บุกเบิกสร้างวัดภาวนาออเรกอน เธอเป็นชาวลาว เคยทำอาชีพประกอบเลื่อยไฟฟ้าในบริษัทแห่งหนึ่งที่สหรัฐอเมริกา ตอนนั้นเธออายุ ๖๐ กว่าปีแล้ว

ก่อนวันเกิดเหตุ ๒-๓ วัน คุณเสงี่ยมรู้สึกไม่ค่อยสบายใจ มีอาการมึน ๆ งง ๆ และมองอะไรไม่ค่อยชัด

คุณแสงี่ยม กันหาลีคำ

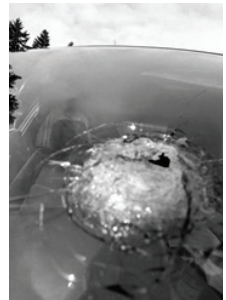
วันศุกร์ที่ ๑๔ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๕๑ ขึ้น ๘ ค่ำ เดือน ๔ เป็นวันพระ วันนั้น เธอและเพื่อนสนิท ชื่อคำใสไปจัดดอกไม้บูชาพระในวิหารพระประธาน ที่วัดภาวนาอโศกอน จัดเสร็จแล้วก็ไปสวดมนต์ ในขณะสวดเธอมีความรู้สึกแปลก ๆ ไม่ค่อยมีสมาธิ สวดข้ามไปข้ามมา หลังจากนั่งสมาธิและอธิษฐานจิตแล้ว เธอขับรถพาเพื่อนไปส่งที่บ้าน แล้วค่อยขับกลับบ้าน

ตลอดเวลาที่ผ่านมา คุณแสงี่ยมไม่เคยคิด ลึกนึกว่า อุบัติเหตุบนท้องถนนที่เกิดขึ้นกับเธอจะเป็นการถูกยิง วันนั้น ขณะที่เธอหยุดรอไฟเขียวที่สี่แยก อยู่ ๆ ก็มีเสียงกระสุนหลายนัดดังปัง ๆ ๆ ออกมาจากบ้านที่อยู่ฝั่งตรงข้ามถนน คุณแสงี่ยมยังไม่ทันคิดหรือทำอะไร ก็มีเสียงดังปังใหญ่ ๆ คล้ายมี คนเอาค้อนมาทุบกระจกหน้ารถจนแตก พร้อม ๆ กับรู้สึกเหมือนมีน้ำเย็นกระเด็นมาพรมใบหน้าอย่างรวดเร็ว

วินาทีนั้นเธอคิดว่าโดนยิงตายแล้ว เพราะมีอาการตัวหนาว ๆ เบา ๆ ขณะที่ยังงง ๆ อยู่ยู่ นั้น ก็มีเสียงบีบแตรไล่ เมื่อได้ยินเสียงแตร เธอ บอกกับตัวเองว่า “จะตายก็ตายไป แต่อยากคุยกับคนหลังให้รู้เรื่องก่อน” คิดแล้วก็เดินออกมาจากรถ คนขับรถคันหลังถามว่า “เกิดอะไรขึ้น ทำไมไม่ออกรถสักที ไฟเขียวแล้ว” เธอตอบว่า “ตอนนี้ ฉันขับรถไม่ได้” คำตอบของเธอทำให้ชายคนขับเริ่มหัวเสีย เธอเลยเดินไปจับมือภรรยาเขา แล้วพามาดูที่รถ

รอยกระชกแตก
ที่กระสุนทะลุผ่าน
เข้าไปในรถ

พอได้เห็นสภาพรถ ทั้งคู่ก็ตกใจรีบโทร.แจ้งตำรวจให้มาดู เหตุการณ์ ส่วนคุณเสงี่ยมโทร.ไปบอกคุณคำใส่ว่าถูกยิง คุณคำใสรีบมา ที่จุดเกิดเหตุ พอมาถึง คุณเสงี่ยมซึ่งคิดว่าตัวเองถูกยิงตาย และรู้ลึกว่า ตัวยังหนาว ๆ เบา ๆ รีบถามว่า “คำใส ป้าตายแล้วป” คุณคำใสจับมือ เธอและบอกว่า “ป้ายังไม่ตาย” และบอกว่า “ระวังอย่าไปจับหน้า” เพราะคุณคำใสเห็นเศษกระชกเต็มใบหน้าของเธอ

แม้จะพูดคุยกับคนอื่นรู้เรื่องเป็นปกติมาหลายคนแล้ว แต่คุณเสงี่ยมก็ยังโทร.หาอุบาสกที่วัด แล้วถามคำถามเดิมเพื่อความแน่ใจว่า “ป้าตายแล้วป” อุบาสกบอกว่า “ป้ายังไม่ตาย ป้าบุญเยอะไม่เป็นอะไรง่าย ๆ หรือก หลวงปู่ไม่ทิ้งหรือครับ ท่านจะคุ้มครอง”

หลังจากนั้น มีพยาบาลมาเช็กร่างกายคุณเสงี่ยมอย่างละเอียด และแปลกใจที่เธอไม่เป็นอะไรเลย ทั้ง ๆ ที่วิถีกระสุนพุ่งเจาะกระดูกตรงมาที่ตัวเธอ และมีหลักฐานเป็นเศษกระจกเต็มใบหน้าและศีรษะ แต่ทำไมไม่มีบาดแผลอะไรเลย ตำรวจคนหนึ่งบอกว่าไม่เคยเห็นกรณีอย่างนี้เลย ใครเจอแบบนี้ถ้าไม่เจ็บก็ต้องตาย หลังจากนั้นยังมีนักข่าวมาสัมภาษณ์คุณเสงี่ยมไปออกข่าวท้องถิ่นด้วย

วันต่อมา เมื่อลูกชายของเธอเข้าไปทำความสะอาดรถ ปรากฏว่าเจอหลักฐานสำคัญที่แสดงว่า เรื่องที่เกิดขึ้นกับเธอไม่ธรรมดาเลยจริง ๆ หลักฐานนั้น ก็คือ “ลูกกระสุน” ที่ตกอยู่บริเวณด้านหลังคนขับตรงที่วางเท้าของเบาะหลัง ลูกชายเธอตกตะลึงไปเลยว่าแม่รอดมาได้อย่างไร เพราะถ้ากระสุนตกตรงนี้ แปลว่าต้องโดนตัวแม่ แล้วทำไมแม่ไม่เป็นอะไรเลย

ตลอด ๑๐ กว่าปีที่ผ่านมา คุณเสงี่ยมสั่งสมบุญทุก ๆ บุญมาต่อเนื่อง ลมหายใจของเธอผูกพันอยู่กับความดี เช่น ในช่วงที่วัดสร้างเสร็จใหม่ ๆ ยังไม่มีเจ้าหน้าที่ คุณเสงี่ยมก็ไปรับบุญดูแลเรื่องภัตตาหาร พอมีอุบาสิกาก็ไปอยู่ที่วัดก็อาสาไปนอนเป็นเพื่อน แม้ว่างานประจำจะหนักหนาสาหัสเพียงใด ดินฟ้าอากาศจะแยขนาดไหน เธอก็ไปวัดเสมอ และรู้สึกภาคภูมิใจที่ได้มีโอกาสช่วยงานวัด ต่อมา

เหรียญรูปหลวงปู่ ที่คุณเสงี่ยม
ใส่ห้อยคอไว้อยู่ตลอดเวลา

เมื่อมี DMC เธอก็ดูช่องนี้ทุกวัน อีกทั้งยังสวดมนต์และนั่งสมาธิเป็นประจำ ไม่ขาดแม้วันเดียว ก่อนนอนต้องกราบรูปหลวงปู่ที่หัวเตียงเสียก่อน ตอนเช้าก่อนออกจากบ้านก็จะเหลียวไปมองรูปหลวงปู่อีกครั้ง และยกมือไหว้ ที่คอก็แขวนเหรียญหลวงปู่ ทำให้เธอมั่นใจว่าท่านจะคอยคุ้มครองเสมอทั้งหลับทั้งตื่น

■ เช้าวันใหม่กับชีวิตใหม่ คุณเสงี่ยมไปวัดแต่เช้า ไปสวดมนต์ นั่งสมาธิ และถวายภัตตาหารเพล เหตุการณ์ครั้งนี้ ทำให้เธอยิ่งปรารถนาที่จะสั่งสมบุญให้มากขึ้น เพราะเธอรู้เห็นอย่างชัดเจนแล้วว่า หลวงปู่จะคอยปกป้องรักษาลูกหลานที่เคารพรักท่านและมั่นคงในการทำคุณงามความดีตลอดไป ไม่ว่าเขาจะอยู่บริเวณไหนของโลกก็ตาม

ภาพเหตุการณ์จำลองแสดงตำแหน่ง
ทิศทางของกระสุนที่ทะลุเข้ามาในรถ

คุณญุตินันท์ เทียงนิมิตร

“เดี๋ยวมา รออยู่ที่นั่น” เป็นคำพูดที่คุณญุตินันท์ได้ยินจากเพื่อนใหม่ ตอนนั้นเธอไม่นึกเลยว่าเขาไปแล้วจะไปลับพร้อมทั้งนกขของรักของเธอไปด้วย

เมื่อวันที่ ๑๐ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๕๑ คุณญุตินันท์ เทียงนิมิตร หรือไอซ์ เดินทางไปร่วมงานหล่อหลวงปู่ทองคำกับคุณแม่และคุณป้าซึ่งไปวัดพระธรรมกายอยู่เป็นประจำ

คืนก่อนวันงาน คุณแม่บอกกับเธอว่า “พรุ่งนี้แม่จะไปวัดนะจะไปเอาบุญใหญ่งานหล่อหลวงปู่ แม่คงไปต่างจังหวัดกับหนูไม่ได้” เมื่อเธอได้ยินอย่างนั้นก็เลยตอบคุณแม่ไปว่า “ถ้าอย่างนั้นไอซ์ไม่ไปทำงานแล้ว ไปเอาบุญกับแม่ดีกว่า”

ด้วยความที่ห่างหายจากวัดไปนาน เมื่อได้เห็นสาธุชนในชุดขาวสะอาดตาเป็นแสน ๆ คน บนสมาธรรมกายสากล เธอถึงกับเอ่ยออกมาว่า “โอ้โฮ! หลวงปู่ท่านคงศักดิ์สิทธิ์มากเลย คนถึงได้มากันเยอะแยะขนาดนี้”

พอได้เวลาหล่อหลวงปู่ เธอก็หย่อนมหาสุวรรณนิลลงในรางทั้งน้ำตา เธอเล่าว่า “บอกไม่ถูก ไม่รู้ทำไมน้ำตาไหลไม่หยุด ขนลุกไปทั้งตัว รู้แต่ว่าปลื้ม ชื่นใจ ประทับใจไปหมด”

หลังกลับจากงานหล่อหลวงปู่ เวลาประมาณตี ๓ คุณญุตินันท์ต้องออกไปทำงานที่ต่างจังหวัดเช่นเคย ปกติคุณแม่ไปด้วย แต่ครั้งนี้

“ตัวแทนบริษัทประกันบอกว่า ‘ไม่ต้องไปหาแล้ว ไม่ได้คืนหรอก’ ที่เขาพูดอย่างนี้เพราะที่ผ่าน ๆ มา สถิติรถหายกับสถิติได้รถคืนไม่สมดุลกันเลย”

เธอมีเพื่อนใหม่ร่วมเดินทางแทนคุณแม่ ในขณะที่เธอแวะเข้าห้องน้ำ เพื่อนบอกว่า “เดี๋ยวมา รออยู่ที่นั่นะ” เธอรออยู่ตั้งนาน เพื่อนก็ไม่กลับมา พอเปิดกระเป๋าคูจึงรู้ว่ากุญแจรถไม่อยู่แล้ว คือเพื่อนใหม่เปลี่ยนสถานะเป็นโจรขั้บรถของเธอไปไหนแล้วก็ไม่รู้ ทั้งให้เธอนั่งร้องไห้อยู่เป็นนานสองนาน

พอกลับถึงบ้าน เมื่อเธอเล่าเรื่องให้ทุกคนฟัง คุณแม่ของเธอก็พูดจาเป็นมงคลสุด ๆ ว่า “มันจะเอารถไปได้ยังไง หลวงปู่ท่านนั่งอยู่ในรถ” ฟังแล้วกำลังใจมาเป็นกอง แล้วคุณแม่ก็บอกให้เธอนึกถึงหลวงปู่ นั่งสมาธิแล้วอธิษฐานจิตกับหลวงปู่ และยังบอกอีกว่า “แม่มั่นใจว่า ยังไงก็ต้องได้คืน”

จากนั้น ทุกคนก็ช่วยกันอธิษฐานจิต คุณป้าอธิษฐานว่า “ขออานุภาพของหลวงปู่ช่วยให้หลานสาวได้รถคืนภายใน ๒๔ ชั่วโมงด้วยเถิดเจ้าค่ะ”

ต่อมา คุณญาติพี่น้องและคุณพ่อคุณแม่ก็เตรียมตัวออกตามหารถ แต่ตัวแทนบริษัทประกันบอกว่า “ไม่ต้องไปหาแล้ว ไม่ได้คืนหรอก” ที่เขาพูดอย่างนี้เพราะที่ผ่าน ๆ มา สถิติรถหายกับสถิติได้รถคืนไม่สมดุลกันเลย บางครั้งจับขโมยได้ แต่ไม่มีรถมาคืนให้ เพราะว่าเอาไปขายที่ชายแดนเรียบร้อยแล้ว แต่คุณญาติพี่น้องกับคุณแม่เชื่อมั่นในอานุภาพของหลวงปู่ จึงยืนยันว่าจะตามหารถต่อไป

เชื่อไหมว่า ภายในเวลาไม่ถึง ๒๔ ชั่วโมง ตรงตามที่คุณป้า
อธิษฐานไว้ พวกเขาบรรจรถอยู่ที่บ้านหลังหนึ่ง จึงโทรศัพท์แจ้ง
ตำรวจทันที และในที่สุดก็ได้รถคืนในเช้าวันรุ่งขึ้น !!

คิดดูก็น่าแปลก วิสัยจรเวลาขโมยของไปแล้วจะต้องเอาไปซ่อน
ไว้ไม่ให้ใครเห็น แต่นี่กลับเอามาจอดไว้ให้คนเห็นง่าย ๆ ไม่เอาอะไรคลุม
แถมยังมีสิ่งล่อใจให้คุณญาตินั่นที่ไปหารถในบริเวณนั้นอีกด้วย

คุณญาตินั่นก็บอกว่า “ทันทีที่ได้รถคืน ก็วิ่งเข้าไปจอดรถ น้ำตา
ไหล แล้วเข้าไปดูของในรถ อัจฉริยะมากของทุกอย่างที่อยู่ตรงรูปหลวงปู่
อยู่ครบหมด ไม่มีการเคลื่อนย้ายเลย เหมือนกับขโมยมองไม่เห็น มีทั้ง
กระเป๋าสตางค์ บัตร ATM และเอกสารสำคัญ บอกตรง ๆ เลยว่ายิ่งกว่า
ถูกรางวัลที่ ๑ อีก นี่ถ้าไม่ได้ไปงานหล่อหลวงปู่ ไม่รู้จะเป็นยังไง”

▪ การที่คุณญาตินั่นที่รถหายแล้วได้คืน นับว่ามีบุญมาก เพราะ
ปกติรถหายยากที่จะได้คืน ขนาดโทรศัพท์หายยังไม่ค่อยได้คืนเลย แต่
กรณีนี้ คุณป้ากับคุณแม่อยู่ในบุญมาตลอด และมีความเคารพรักเชื่อมั่น
ในหลวงปู่อย่างสูงตลอดมา แถมคุณญาตินั่นที่ เจ้าของรถ ก็เพิ่งไป
เติมบุญมาจากวัดด้วยการหล่อหลวงปู่ ซึ่งเป็นบุญใหญ่มาก ๆ และยัง
หล่อด้วยความปลื้มปีติจนน้ำตาไหล การทำบุญด้วยความปลื้มปีติ
ย่อมจะได้บุญมากกว่าไม่ปลื้ม ยิ่งปลื้มในการหล่อรูปเหมือนหลวงปู่
พระผู้ปราบมาร ผู้เป็นเอื้อนาบุญอันเลิศ ยิ่งได้บุญมหาศาล ส่งผลให้ได้
สมบัติที่หายกลับคืนมา

ผจญภัย
กลางสายน้ำเขียว

สะพานข้ามแม่น้ำแควเป็นสิ่งก่อสร้างทางประวัติศาสตร์ที่สำคัญแห่งหนึ่งและมีชื่อเสียงโด่งดังเป็นที่รู้จักของชาวโลก จนกระทั่งมีฝรั่งนำไปสร้างเป็นภาพยนตร์ชื่อ The Bridge over the River Kwai สะพานแห่งนี้เป็นส่วนหนึ่งของทางรถไฟสายมรณะ ที่สร้างขึ้นในสมัยสงครามโลกครั้งที่ ๒ โดยแรงงานของเชลยศึกสัมพันธมิตรจำนวนมาก ที่ญี่ปุ่นเกณฑ์มา ซึ่งส่วนหนึ่งของเส้นทางรถไฟจะต้องผ่านแม่น้ำแควใหญ่ จึงมีการก่อสร้างสะพานแห่งนี้ขึ้น ณ บริเวณตำบลท่ามะขาม อำเภอเมือง

จังหวัดกาญจนบุรี การสร้างสะพานและทางรถไฟ
สายนี้เป็นไปด้วยความยากลำบาก ทำให้เชลยศึก
หลายหมื่นคนเสียชีวิตลง เล่ากันว่า ทางรถไฟสายนี้
ใช้แรงงานและชีวิตเชลยศึก ๑ ไม้มอน ต่อ ๑ ชีวิต
เลยทีเดียว

แพทย์หญิง
ณัฐวรรณ
พละวุฒิไทย์
หรือหมอปอ

ปัจจุบัน การรถไฟแห่งประเทศไทยเปิด
บริการเดินรถบนเส้นทางสายนี้ทุกวัน และจัดรถไฟ
ขบวนพิเศษสายกรุงเทพฯ-น้ำตก ทุกวันเสาร์-
อาทิตย์ และวันหยุดราชการ ซึ่งปรากฏว่ามีผู้คน
เดินทางไปชมสะพานแห่งนี้เป็นจำนวนมาก และ
หนึ่งในจำนวนผู้คนเหล่านั้น ก็คือแพทย์หญิง
ณัฐวรรณ พละวุฒิไทย์ หรือหมอปอ ซึ่งขณะนั้น
รับราชการอยู่ที่โรงพยาบาลคำม่วง จ. กาฬสินธุ์

เมื่อวันที่ ๙ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๕๑
บรรดาเจ้าหน้าที่จากโรงพยาบาลคำม่วงเดินทางไป
ทัศนศึกษาสะพานข้ามแม่น้ำแคว ในเวลาประมาณ
๑๗.๓๐ น. บรรยากาศยามเย็นที่สดชื่นเย็นสบายและ
ทิวทัศน์ที่สวยงาม มีมนต์เสน่ห์ดึงดูดทำให้เธอและ
เพื่อนหมออีก ๒ คน พวกกันเดินไปชมจนถึงกลาง
สะพาน เมื่อหมอณัฐวรรณมองลงไปใต้สะพาน
เธอเห็นว่ามีกระแสน้ำที่ถูกปล่อยออกมาจากเขื่อน
ทำให้น้ำในแม่น้ำแควมีระดับสูงขึ้นและไหลเชี่ยวกราก

“สำหรับตัวคุณหมอเองคิดว่าไม่มี
สิ่งอื่นใดที่จะทำให้เธอรอดจากความ
ตายกลางสายน้ำเชี่ยวได้ นอกจากหลวงปู่
ที่เธอแขวนเหรียญท่านติดไว้กับตัว ”

ทันใดนั้น พวกเธอก็ได้ยินเสียงหวูดรถไฟดังไล่มา ทุกคนจึงรีบ
หลบเข้าไปตรงจุดพักคนข้ามรางรถไฟ เธอกับเพื่อนอีกคนหนึ่ง คือ
หมอนัฏฐชัยยืนอยู่ด้วยกัน ตอนนั้นเสียงหวูดรถไฟดังกระชั้นมากขึ้น
เรื่อย ๆ ขณะที่รถไฟแล่นเฉี่ยวพวกเธอไป หมอนัฏฐชัยรู้สึกว่ามีอะไร
มาฟาดหัวอย่างแรง ทำให้เธอกับหมอนัฏฐชัยกระเด็นตกจากสะพานดัง
ลงกระแทกกับพื้นน้ำ

หมอณัฐวรรณเล่าว่า หลังจากนั้นเธอก็รีบไป รู้สึกเหมือนตกอยู่ในภวังค์อันเลวร้ายที่มีมัจจุราชมืดอยู่เบื้องหน้า เธอรู้สึกตัวเองกำลังจมและพยายามดิ้นรนว่ายน้ำพองตัว มีคนมาเล่าให้เธอฟังภายหลังว่า พวกชาวบ้านตะโกนโหวกเหวกร้องเรียกเรือที่เหลื้อยู่ล่าสุดท้ายบนลำน้ำให้เข้ามาช่วยเธอ หัวเรือเข้ามาถึงหมอณัฐชัยก่อนแต่โชคร้าย กระแสน้ำซัดเขาให้ห่างออกจากเรือและดูดให้จมดิ่งลงไปจนไม่สามารถช่วยได้ ในเวลาเดียวกัน คนขับเรือก็เลือบเห็นมือของหมอณัฐวรรณที่โผล่ขึ้นมา ก่อนที่จะจมดิ่งตามหมอณัฐชัยลงไป แต่คนขับเรือคว้ามือเธอไว้ทันแล้วลากขึ้นมabenเรือได้ และพยายามช่วยให้เธอได้สติเร็วที่สุด

เมื่อเริ่มรู้สึกตัว เธอจำอะไรไม่ได้เลย ึ่งว่าตัวเองอยู่ที่ไหน มาทำอะไรอยู่ตรงนี้ ทำไมมีผู้คนมุงเต็มไปหมด ต้องใช้เวลาสักครู่กว่าจะเรียกความจำคืนมาได้ พอรู้ตัวก็รีบคลำสร้อยที่ห้อยหลงปู้ทันที นึกขอบพระคุณที่หลงปู้ช่วยคุ้มครอง จากนั้นก็มีคนนำเธอส่ง

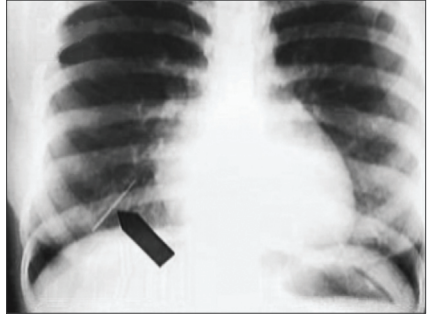
โรงพยาบาล ส่วนเพื่อนของเธอที่ตกสะพานไปด้วยกัน หลังจากผ่านการค้นหาเป็นเวลา ๓๖ ชม. ถึงได้เจอในสภาพที่เป็นศพไปแล้ว

เหตุการณ์ครั้งนี้ มีแต่คนถามว่าเธอรอดมาได้อย่างไร สำหรับตัวหมอเองคิดว่า ไม่มีสิ่งอื่นใดที่จะทำให้เธอรอดจากความตายกลางสายน้ำเชี่ยวได้ นอกจากหลวงปู่ที่เธอแขวนเหรียญท่านติดไว้กับตัว เธอเห็นแล้วว่า เธอกับเพื่อนยืนอยู่ติดกัน โดนรถไฟพุ่งเฉี่ยวกระแทกตกลงไปด้วยกัน ณ ตำแหน่งเดียวกัน จมน้ำห่างกันนิดเดียว เพื่อนตาย แต่เธอกลับรอดมาได้อย่างไม่น่าเชื่อ และแทบไม่บาดเจ็บอะไรเลย มีแค่หัวโนกับถลอกนิดหน่อย

ด้วยบุญทั้งหลายที่เธอทำมาตั้งแต่เข้าวัดพระธรรมกาย จาก ๕ ขวบ จนถึงปัจจุบัน และบุญที่ทำเนื่องกับหลวงปู่ผู้เป็นทักษิไณยบุคคล นับครั้งไม่ถ้วน รวมทั้งมีใจผูกไว้กับหลวงปู่ตลอดมา ทำให้ในที่สุดหลวงปู่ก็คุ้มครองเธอให้รอดชีวิตเป็นอัศจรรย์ แม้หัวงน้ำเชี่ยวได้เส้นทางรถไฟ สายมรณะก็ไม่อาจกลืนกินชีวิตของเธอได้

เกือบจะไป
เกิดใหม่
เสียแล้ว

ฟิล์มเอกซเรย์ด้านบนนี้
เป็นฟิล์มเอกซเรย์ปอดของผู้หญิงคนหนึ่ง
ที่ผลอกลิ้นเข็มเย็บผ้าเข้าไปและ
สามารถเอาออกมาได้เป็นอัศจรรย์

คุณพนิดา ทองละมุล

เรื่องมีอยู่ว่า..วันหนึ่ง ขณะที่คุณพนิดา ทองละมุล นั่งเย็บผ้า
อยู่หน้าทีวี เธอก็เอาเข็มมาเม้มไว้ที่ริมฝีปาก และด้วยความที่กำลัง
สนุกกับละคร ทำให้เธอเผลอทำเข็มหลุดเข้าไปในลำคอโดยไม่รู้ตัว
แล้วก็กลืนมันลงไปด้วยอัตโนมัติ เหตุการณ์เกิดขึ้นเร็วมาก ทำให้เธอ
ไม่แน่ใจว่ากลืนมันลงไปจริง ๆ หรือเปล่า แต่หาทุกซอกทุกมุมก็ไม่เจอ
เข็ม สุดท้ายสามีจึงพาเธอไปหาหมอเพื่อเอกซเรย์ดู ปรากฏว่ามีเข็มอยู่
ที่ปอดข้างขวาด้านล่างสุด ตอนนั้นหมอแปลกใจมากเพราะไม่เคยเจอ
เคสแบบนี้ หมอไม่รู้จะช่วยอย่างไรจึงบอกให้เธอย้ายโรงพยาบาล
แต่พอไปเจอหมอคนใหม่ หมอก็ไม่เคยเจอเคสแบบนี้อีก

หมอบอกว่าเคสแบบนี้ทำอะไรไม่ได้ ตอนแรกหมอพยายามจะส่องกล้องสืบเข็มออกมาแล้ว แต่ก็ทำไม่ได้ เธอจึงถามว่า ผ่าตัดเอาออกได้ไหม หมอบอกว่ามันเกี่ยวกับปอด อันตรายมาก จะผ่าก็ตาย ไม่ผ่าก็ตาย ช้ำร้ายไปกว่านั้น หมอยังบอกอีกว่า ตราบใดที่ยังหายใจอยู่ก็ตายได้ตลอดเวลา เพราะเวลาหายใจปอดมันขยับตลอดเวลา ไม่รู้ว่าวินาทีไหนเข็มจะไปทิ่มปอดทะลุ

พอหมอบอกแบบนี้ สามี่ของคุณพินตาจึงเอาเหรียญปราบมารมาให้เธอคล้องคอ และบอกให้อารธนาให้หลวงปู่ช่วย นึกให้เข็มนั้นแตกสลายไป ตอนนั้นเธอร้องให้ตลอดเวลา ชีวิตนับจากนั้นเหมือนคนรอวันตาย เพราะหากวินาทีไหนเกิดไอ หรือพลิกตัวไม่ถูกท่า ปลายเข็มที่อยู่ในปอดอาจทิ่มปอดทะลุถึงตายได้

ตอนนี้ แม้มีเงินเท่าไรก็ช่วยอะไรไม่ได้ หันไปทางไหนก็ไม่มีใครช่วยได้ สามี่ก็ช่วยไม่ได้ หมอก็ช่วยไม่ได้ เหลือแค่หลวงปู่เท่านั้น จึงทำให้คุณพินตานึกหลวงปู่แทบทุกอนูวินาที ทั้งนั่ง นอน ยืน เดิน พร้อมกับประคองใจไว้ที่ศูนย์กลางกาย และอธิษฐานให้ปาฏิหาริย์เกิดขึ้น แม้จะเป็น ๑ ในล้านก็ตาม

ในเมื่อเหลือความหวังเพียงหนึ่งเดียว คุณพินตาจึงใจจดใจจ่ออยู่แต่กับหลวงปู่ทุกลมหายใจ เธอวิงวอนขอร้องหลวงปู่ทุกรูปแบบ มีเงินเท่าไรก็ทำแต่บุญ จนเวลาผ่านไป ๒๗ วัน เกือบจะครบเดือนแล้ววันนั้น คุณพินตามีอาการไอผืดปกติอย่างรุนแรงถึง ๒ ครั้ง ในการไอครั้งที่ ๓ เธอเกิดอาการระคายคออยากอาเจียน เธอจึงวิ่งไปที่ห้องน้ำแล้วอาเจียน และมีเข็ม ๑ เล่ม ออกมาจากปาก ตอนนั้นเธองงไปหมด

ไม่แน่ใจว่าใช้เข็มที่กลืนลงไปหรือเปล่า เพราะมันไม่น่าจะออกมาจากร่างกายเธอง่ายถึงขนาดนี้

หลังจากเข็มออกมาอยู่ในมือเธอแล้ว สามีเธอก็มาเห็นเข้า เขาตะลึงไปเลย ลึกครู่ถึงมาคิดได้ว่านี่คือเข็มที่คุณพินิตากลืนลงไป จากนั้นเขาก็ตะโกนลั่นบ้านว่า “ปาฏิหาริย์ หลวงปู่ช่วยเราจริง ๆ ด้วย”

ด้วยความตื่นตันใจ คุณพินิตาและสามีรีบไปกราบขอบพระคุณหลวงปู่ที่รูปของท่าน วันรุ่งขึ้นก็รีบไปเอกซเรย์ ปรากฏว่าในปอดเธอไม่มีเข็มแล้ว ทุกวันนี้เธอรักบุญมากขึ้น เร่งทำบุญ จิตใจเกาะเกี่ยวอยู่กับหลวงปู่ ไม่ประมาทในการสร้างบุญอีกแล้ว

พระเดชพระคุณหลวงปู่ พระผู้ปราบมาร มีความศักดิ์สิทธิ์และมีอานุภาพมาก เพราะท่านได้บรรลुวิชชาธรรมกายและมีความละเอียดเข้าไปเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันกับพระธรรมกายของท่านผู้รู้ ผู้บริสุทธิ์ ที่มีบาร์มีแก่มากมายนับอสงไขยพระองค์ไม่ถ้วน การที่คุณพินิตามีใจจดจ่ออยู่กับท่านแทบทุกลมหายใจ ก็จะทำให้ท่านนึกถึงคุณพินิตา และใช้วิชชาธรรมกายมาช่วยกลั่นแคว้นบาปกรรมวิบากมาร ช่วยปิดเป่าความทุกข์ความเดือดร้อนของเธอให้หายไปเป็นอัศจรรย์ ทำให้เธอโดยไม่ต้องไปเกิดใหม่

แห้วพันล้าน

กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว พืชหัวขนาดเล็ก เปลือกดำ เนื้อใน
กรุบกรอบ นามว่า “เหหัว” ถูกใครก็ไม่รู้อุปโลกน์ให้เป็นสัญลักษณ์แห่ง
ความผิดหวัง เมื่อเรื่องราวซึกจะแพร่หลายออกไปจนผู้คนรู้สึกหวาด ๆ
กับคำว่า “เหหัว” ก็มีใครไม่รู้อีกเหมือนกันช่วยตั้งชื่อใหม่ให้น่ากินกว่า
เดิมว่า “สมหวัง” นับจากนั้นเป็นต้นมา “เหหัว” ซึ่งมีได้รู้ชื่อไหนชื่อไหน
อะไรด้วย ก็เลยมีชื่อ ๒ ชื่อ ตลอดมา แต่ไม่ว่าจะชื่อ “เหหัว” หรือ “สมหวัง”
ก็ตาม พืชหัวชนิดนี้ก็มีส่วนในการหล่อเลี้ยงครอบครัวสกุลเกศทิพย์ให้
ผ่านวันคืนอันยากลำบากมาได้จนบัดนี้

คุณเหรียญ สกุลเกศทิพย์
เจ้าของร้านขายแห้วที่ตลาดไท

คุณเหรียญ สกุลเกศทิพย์ เป็นเจ้าของร้านขายแห้วที่ตลาดไท ก่อนหน้านี้เธอมีชีวิตที่ลำบากมาก บางช่วงถึงขนาดไม่มีเงินซื้อเสื้อผ้ามาปูนอน หลังจากที่สามีของเธอเสียชีวิตไป เธอกับลูกอีก ๔ คน ก็ลำบากมากขึ้น ช่วงนั้นเธอต้องทำงานทุกอย่างเท่าที่จะทำได้ เช่น เก็บผักบุง รับจ้างปอกแห้ว ทำขนมขาย ฯลฯ แม้จะลำบากมากเพียงไร แต่เมื่อมีคนจะมาขอเช่าพระของขวัญวัดปากน้ำ รุ่น ๑ ที่เธอได้รับมาจากสามี เธอก็ไม่ยอมให้เช่า เพราะเธอตระหนักดีถึงคุณค่าอันมหาศาลของพระของขวัญวัดปากน้ำ ที่สามีเคยเล่าว่า ครั้งหนึ่งเคยมีโจรมากระตุกสร้อยทองที่แขวนพระองค์นี้ไป สามีเสียตายพระของขวัญ คืนนั้นเขาหลับไปพร้อมกับนึกถึงพระของขวัญด้วยความเสียดาย ตื่นเช้าขึ้นมาก็พบว่าพระที่ห้อยไว้กับสร้อยกลับมาอยู่ข้างหมอนอย่างน่าอัศจรรย์ ตรงตามทีหลวงปู่เคยบอกไว้ว่า พระของขวัญของท่านไปได้มาได้ ถ้าหายให้หมั่นระลึกถึงจะกลับมาได้ เธออัศจรรย์ใจมาก และบังเกิดความเคารพรักในหลวงปู่เป็นอย่างยิ่ง

ในปี พ.ศ. ๒๕๓๗ มีคนชวนคุณเหรียญไปหล่อหลวงปู่ทองคำที่วัดพระธรรมกาย เขาถามว่า “อยากรื้อฝังจนไหม ถ้าอยากก็ต้องร่วมบุญกับหลวงปู่ะ ทำเท่าไรก็ได้ แล้วก็ให้อริชฐานบอกท่าน” ด้วยความศรัทธาในหลวงปู่ เธอตัดใจร่วมบุญกับเขาไป ๑๐๐ บาท เป็นการทำบุญใหญ่ครั้งแรกในชีวิต เงิน ๑๐๐ บาท ตอนนั้นสามารถเลี้ยง ๕ ชีวิตในครอบครัวได้ถึง ๑ สัปดาห์ แต่เธอไม่เสียดาย และยังทำด้วยความปลื้มปิติอย่างที่สุด แล้วอริชฐานว่า “ขอให้หลวงปู่ช่วยให้ลูกมีชีวิตที่ดีขึ้นกว่านี้”

วันหนึ่ง เธอไปทำบุญที่วัดพระธรรมกายและอริชฐานว่า “ขอให้มรณะบะไว้ค้าขายสักคันหนึ่ง” ทั้ง ๆ ที่ดูแล้วยังไม่มีทางเป็นไปได้เลย พอกลับมาถึงบ้าน ก็มีคนชวนเธอไปเป็นเพื่อนดูมรณะบะ เพราะเขาจะซื้อ แต่เมื่อไปดูแล้ว เขาเกิดไม่ซื้อ คนขายเลยมัดมือชกพยายามให้เธอซื้อให้ได้ โดยให้เธอเอาเงินที่มีอยู่ทั้งหมด คือ ๒,๐๐๐ บาท จองเอาไว้ก่อน ซึ่งเธอก็ไม่รู้จะทำอะไร แต่ดูเหมือนขัดเขาไม่ได้ พอกลับมาเล่าให้ลูก ๆ ฟัง ลูก ๆ ถามว่า จะเอาเงินที่ไหนไปผ่อน จนกระทั่งเรื่องนี้รู้ไปถึงคนแถวบ้าน เขาเลยบอกให้เธอไปกู้เงิน ธกส. มาก่อน เขาจะเอาที่ดิน ๒๘ ไร่ของเขาค้ำประกันให้ น่าแปลกที่สุด เธอเชื่อมั่นว่าหลวงปู่ช่วย دلใจให้เขาเกิดความเมตตาอยากช่วยเหลือ เพราะเขาเป็นแค่คนรู้จักเท่านั้น ไม่ใช่ญาติพี่น้อง และปกติคนเราไม่มีใครอยากเป็นหนี้ ยิ่งเป็นหนี้เพื่อคนอื่นยิ่งไม่อยากเป็น

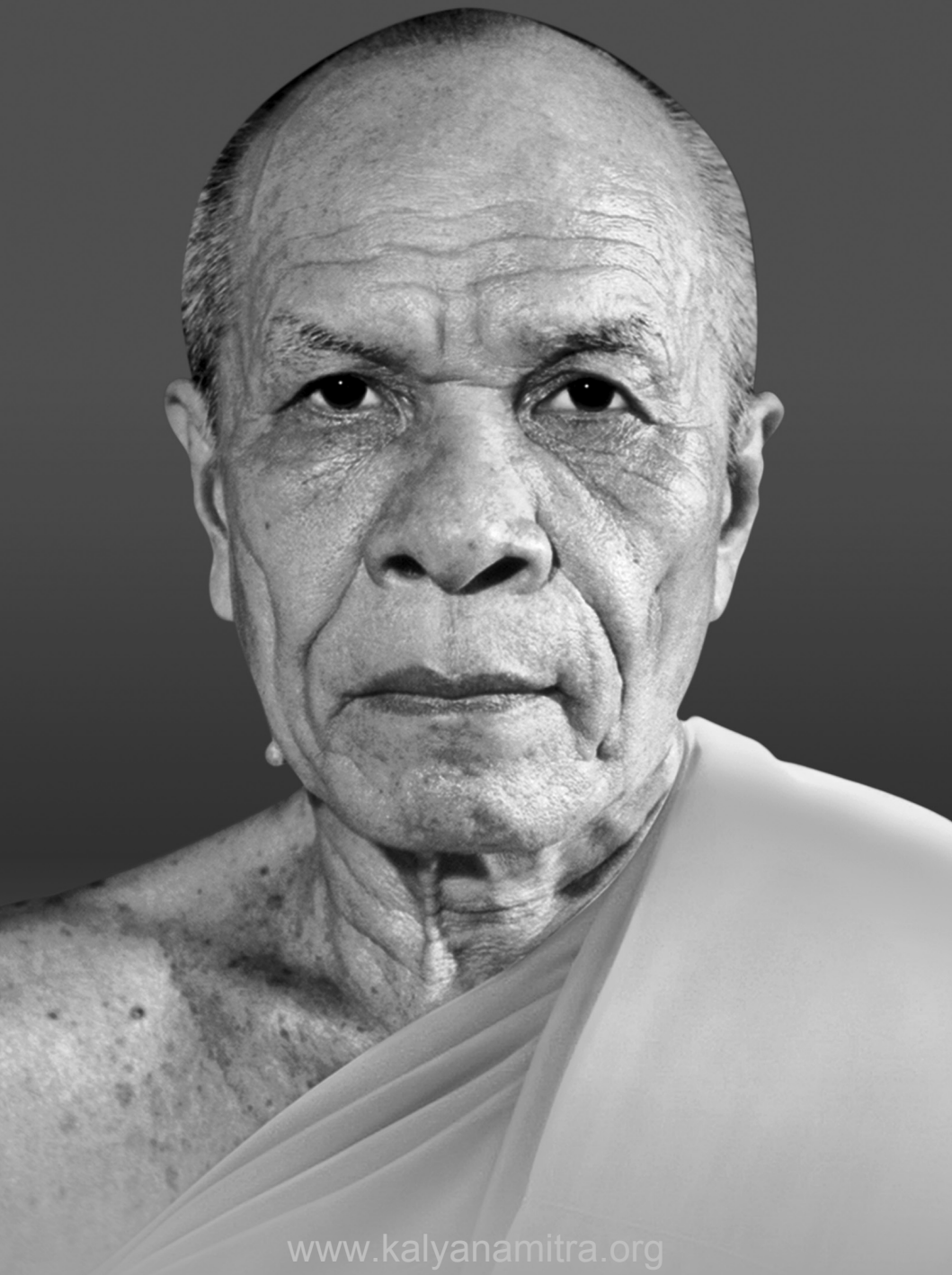
พอได้รถมา คุณเหรียญก็ไปยืมเงินมาทำทุนซื้อเผือก ซื้อกระเจบับ ซื้อแห้ว บรรทุกใส่กระบะไปขาย แต่ยิ่งขายหนี้สินก็ยิ่งเพิ่มขึ้น

“เป็นครั้งแรกที่ทำบุญมากถึง ๓๐,๐๐๐ บาท
ทั้ง ๆ ที่หนี้สินท่วมตัว แต่เธอคิดว่าที่เธอค้าขาย
ขาดทุน มีหนี้สินท่วมตัวขนาดนี้ เพราะบุญไม่พอ
หากไม่ทำอาจจะแย่ลงไปกว่านี้อีก ”

เรื่อย ๆ เพิ่มถึงเกือบล้านบาท เธอจึงไปดูหมอ หมอดูบอกให้เลิกขาย
แห้ว ขึ้นทำต่อไปเง้งลูกเดียว เธอไปปรึกษากับลูก ๆ แต่ทุกคนบอกว่า
ไม่เลิก และสรุปตรงกันว่า ตอนนี้เป็นช่วงวิกฤตของชีวิต ต้องเอา
บุญช่วยเท่านั้นถึงจะรอด เธอและลูก ๆ จึงตัดสินใจทำบุญสร้างพระ
แกนกลางถวายหลวงปู่แบบปิดบัญชีเลย และเป็นครั้งแรกที่ทำบุญมาก
ถึง ๓๐,๐๐๐ บาท ทั้ง ๆ ที่หนี้สินท่วมตัว แต่เธอคิดว่าที่เธอค้าขาย
ขาดทุน มีหนี้สินท่วมตัวขนาดนี้ เพราะบุญไม่พอ หากไม่ทำอาจจะแย่
ลงไปกว่านี้อีก ทำเสร็จแล้วอธิษฐานพร้อมกันทั้งบ้าน ขอกับหลวงปู่
เลยว่า ขอให้ขายดีมาก ๆ ให้มีเงินใช้หนี้ใช้เงินจนหมด มีเงินทำบุญได้
มากมาย อธิษฐานแล้วอธิษฐานอีก เพราะตั้งแต่เกิดมาก็ไม่เคยทำบุญ
มากขนาดนี้มาก่อน

หลังจากทำบุญนี้ไปแล้ว คุณเหรียญก็ฝันว่า หลวงปู่ไปหาที่บ้าน เมื่อเธอเข้าไปกราบท่าน ท่านก็ยิ้มให้ และนับจากนั้นไม่นาน ชีวิตก็พลิกผันไปเลย คือชายของตัวอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน แห้วที่ร้านก็มีชื่อเสียงมาก จนมีร้านสุกี้รายใหญ่มารับซื้อไปทำหัตถิมกรอบ นอกจากนี้ยังมีคนมาซื้อไปส่งต่างประเทศด้วย จนมีเงินไปใช้หนี้ และมีแผงขายแห้วที่ตลาดไทเป็นของตัวเอง มีรถ ๖ ล้อบรรทุกแห้ว ๒ คัน มีรถกระบะและรถสี่ประตู ๗ คัน มีเงินซื้อที่ดินทำแห้ว ๑๗ ไร่ และซื้อที่ดินปลูกบ้านหลังใหม่ ๖ ไร่เศษ

■ คุณเหรียญบอกว่า “ที่ชีวิตเราดีขึ้นอย่างอัศจรรย์เพราะบุญที่ทำกับหลวงปู่แท้ ๆ” ปัจจุบันคุณเหรียญไปทำบุญที่วัดพระธรรมกายเป็นประจำ สร้างบุญใหญ่อย่างต่อเนื่องเรื่อยมา โดยเฉพาะบุญอะไรที่เกี่ยวเนื่องกับหลวงปู่ เธอจะทำแบบทุ่มสุดใจ เพราะเธอรู้ว่าจะได้บุญมหาศาล เนื่องจากหลวงปู่เป็นพระที่มีอานาปานะมาก ถึงพร้อมด้วยคุณธรรม คุณวิเศษ นอกจากนี้หลวงปู่ยังเคยกล่าวไว้ว่า ไม่ว่าท่านจะมีชีวิตอยู่หรือมรณภาพไปแล้ว ใครมีจิตเลื่อมใสท่านและได้สร้างบุญเชื่อมต่อกับท่านก็ได้อานิสงส์เท่ากัน

กำเนิดผู้ค้นพบวิชาธรรมกาย

พระเดชพระคุณพระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร) หรือ หลวงปู่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ ผู้ค้นพบวิชาธรรมกาย มีนามเดิมว่า สด มีแก้วน้อย เกิดเมื่อวันศุกร์ แรม ๖ ค่ำ เดือน ๑๑ ปีวอก ตรงกับ วันที่ ๑๐ ตุลาคม พ.ศ. ๒๔๒๗ ณ บ้านสองพี่น้อง ตำบลสองพี่น้อง อำเภอสองพี่น้อง จังหวัดสุพรรณบุรี เป็นบุตรคนที่สองของนายเงิน และนางสุใจ มีแก้วน้อย

ในวัยเด็ก ท่านได้ศึกษาเล่าเรียนจนสามารถอ่านเขียนทั้ง หนังสือไทยและขอมได้คล่องแคล่ว เมื่อสำเร็จการศึกษาแล้ว ท่านก็ กลับมาช่วยบิดามารดาประกอบอาชีพค้าข้าว จนอายุได้ ๑๔ ปีเศษ บิดาถึงแก่กรรม ท่านเป็นลูกชายคนโตจึงต้องหาเลี้ยงครอบครัวแทนบิดา

เมื่ออายุได้ ๑๔ ปีเศษ ท่านเกิดความสังเวชว่า “การหาเงิน เลี้ยงชีพนั้นลำบาก บิดาของเราก็หาмаอย่างนี้ ต่างไม่มีเวลาว่างกัน ทั้งนั้น ถ้าใครไม่รับหาให้มันมีก็เป็นคนชั้นต่ำ ไม่มีใครนับหน้าถือตา เข้าหมู่เพื่อนบ้านก็อับอาย ไม่เทียมหน้าเขา บุรพชนต้นสกุลก็ทำมา อย่างนี้เหมือนกัน จนถึงบิดาเราและตัวเราในบัดนี้ก็คงทำอยู่อย่างนี้ ก็บัดนี้บุรพชนทั้งหลายได้ตายหมดแล้ว แม้เราก็จักตายเหมือนกัน”

ท่านคิดแล้วก็อยากออกบวชเพื่อแสวงหาทางพ้นทุกข์ จึงจุตฐป บูชาพระ และอธิษฐานว่า “ขออย่าให้เราตายเสียก่อนเลย ขอให้ได้บวช ถ้าวบชแล้วไม่สึกจนตลอดชีวิต”

ต่อมาเมื่อเดือนกรกฎาคม พ.ศ. ๒๔๔๙ ขณะมีอายุได้ ๒๒ ปี ท่านได้บรรพชาอุปสมบท ณ วัดสองพี่น้อง อำเภอสองพี่น้อง จังหวัดสุพรรณบุรี ได้ฉายาว่า “จันทสโร” นับแต่วันแรกที่บวช ท่านก็เริ่มฝึกธรรมปฏิบัติทุกวันตลอดมา ควบคู่ไปกับการเรียนคัมภีร์

ท่านจำพรรษาอยู่ที่วัดสองพี่น้อง ๗ เดือนเศษ จากนั้นเดินทางไปจำพรรษาอยู่ที่วัดพระเชตุพนวิมลมังคลารามฯ กรุงเทพมหานคร ศึกษาคำรู้ในพระไตรปิฎกอยู่ที่วัดพระเชตุพนฯ เป็นเวลาถึง ๑๑ พรรษา จนเชี่ยวชาญภาษาบาลี จากนั้นจึงตั้งใจเรียนวิปัสสนาธุระให้ยิ่ง ๆ ขึ้นไป โดยศึกษาธรรมปฏิบัติจากพระอาจารย์หลายท่าน และศึกษาวิธีการปฏิบัติเพิ่มเติมด้วยตนเองจากคัมภีร์วิสุทธิมรรค

ค้นพบวิชาธรรมกาย

ในปี พ.ศ. ๒๔๖๐ ย่างเข้าพรรษาที่ ๑๒ ท่านไปจำพรรษาอยู่ ณ วัดโบสถ์ (บน) ตำบลบางคูเวียง อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี

ในวันเพ็ญเดือน ๑๐ ระหว่างกลางพรรษาที่ ๑๒ เวลาเช้าตรู่ ก่อนออกบิณฑบาต ท่านระลึกขึ้นมาว่า “เราบวชมานานนับได้ ๑๒ พรรษาแล้ว ยังไม่บรรลุธรรมของพระพุทธเจ้าเลย ทั้งที่การศึกษาของเราก็ไม่เคยขาดสักวัน เราควรจะรีบกระทำความเพียรให้รู้เห็นของจริงในพระพุทธศาสนา หากไม่เริ่มปฏิบัติก็จะได้ชื่อว่าเป็นผู้ตกอยู่ในความประมาท”

หลังกลับจากบิณฑบาต ท่านจึงเดินเข้าสู่อุโบสถเพื่อปฏิบัติธรรม โดยตั้งปณิธานในใจว่า หากไม่ได้ยินกลองเพลก็จะยังไม่ลุกขึ้นจากที่ ท่านหลับตามาวนา “สัมมา อะระหัง” จนกระทั่งใจหยุดเป็นจุดเดียวกัน เห็นเป็นดวงใสบริสุทธิ์ขนาดเท่าฟองไข่แดงของไก่ติดอยู่ที่ศูนย์กลางกาย ความปวดเมื่อยทั้งหลายมลายหายไปหมด พอตีกลองเพลดังกังวานขึ้น

เย็นวันนั้น หลังจากลงพระปาติโมกข์แล้ว ท่านก็เข้าไปในอุโบสถ เพื่อปรารภความเพียร ท่านหวนคิดถึงเมื่อครั้งอายุ ๑๕ ปี ที่ปฏิญาณตนบวชจนตาย บัดนี้เวลาผ่านมาถึง ๑๕ ปี ก็ยังไม่ได้บรรลุธรรมที่พระพุทธองค์ทรงรู้เห็นเลย ท่านจึงตั้งสัจจาธิษฐานทำสมาธิภาวนาอย่างเอาชีวิตเป็นเดิมพันว่า “ถ้าเรานั่งลงไปครั้งนี้ไม่เห็นธรรมที่พระพุทธเจ้าต้องการ เป็นอันไม่ลุกจากที่นี่จนหมดชีวิต”

จากนั้นก็นั่งเจริญสมาธิภาวนา เวลาผ่านไปประมาณครึ่งค่อนคืน ใจหยุดสงบนิ่งที่ศูนย์กลางกายได้ส่วนพอดี ดวงกลมโตใสบริสุทธิ์ที่ศูนย์กลางกายที่เห็นเมื่อเพลยิ่งใสสว่างมากขึ้นราวกระจกเงา ใหญ่ขนาดเท่าดวงอาทิตย์ เห็นอยู่อย่างนั้นหลายชั่วโมงโดยไม่ทราบว่าจะทำอะไรต่อไป

ขณะนั้นมีเสียงหนึ่งผุดขึ้นมาจากกลางดวงนั้นว่า “มัชฌิมาปฏิปทา” ทางสายกลางไม่ตึงนักไม่หย่อนนักในความหมายของปริยัติ

ขณะเดียวกันที่ศูนย์กลางกาย ดวงกลมใสสว่างนั้นปรากฏมีจุดเล็ก
เรืองแสงสว่างวาบขึ้นมา ท่านคิดว่า “นี่กระมังทางสายกลาง”
ท่านจึงมองไปที่จุดนั้นทันที จุดนั้นค่อย ๆ ขยายโตขึ้นมาแทนที่ดวงเก่า
ซึ่งหายไป ท่านมองเข้ากลางจุดเล็กที่อยู่กลางดวงใสเรื่อยไป ก็เห็นดวง
ใหม่ที่สุกใสยิ่งกว่าลอยขึ้นมา ท่านเข้ากลางดวงใหม่ที่ลอยขึ้นมาแทนที่
อย่างต่อเนื่องไม่ขาดสายไปเรื่อย ๆ ในที่สุดจึงเห็นกายต่าง ๆ เกิดขึ้น
จนกระทั่งเข้าถึงพระธรรมกายกลางดึกคืนนั้นเอง

ในเวลานั้น ท่านเข้าใจอย่างชัดเจนด้วยตนเองว่า ธรรมะ
ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้านี้ลึกซึ้งนัก พันวิสัยของการที่จะตรึก
นึกคิดหรือคาดคะเนเอาได้ เพราะถ้ายังตรึกนึกคิดอยู่ก็เข้าไม่ถึง จะ
เข้าถึงได้ต้องทำให้ใจ คือ ความรู้ตรึก รู้นึก รู้คิด รวมหยุดเป็นจุด
เดียวกัน พอหยุดก็ดับ ดับแล้วจึงเกิด ในเวลาต่อมาท่านจึงกล่าว
สรุปไว้เป็นประโยคสั้น ๆ ว่า “หยุดเป็นตัวสำเร็จ”

การเข้าถึงพระธรรมกายของพระเดชพระคุณหลวงปู่เป็นการ
ค้นพบที่ยิ่งใหญ่ เพราะมิได้เป็นเพียงการปฏิบัติตามหรือจดจำ
จากตำรา แต่เป็นการรู้เห็นและเข้าถึงธรรมจริงแท้ที่มีอยู่ภายในด้วยตนเอง
โดยการดำเนินจิตเข้าไปในหนทางสายกลาง ด้วยการทำให้หยุดนิ่ง

วิธีการดำเนินจิตเข้าไปในเส้นทางสายกลางอันเป็นหนทางสู่
ความพ้นทุกข์ ที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าและพระอรหันต์ทั้งหลายได้
ดำเนินไปแล้วนี้หายไปเกือบสองพันปี การค้นพบของท่านจึงเป็น
ประโยชน์อย่างยิ่งต่อมวลมนุษยชาติ และยังเป็นพยานยืนยันพระคำรัส
ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ที่ตรัสไว้แก่เหล่าพระสงฆ์สาวกว่า

“ธรรมกายเป็นชื่อของตถาคต”

เมื่อพระเดชพระคุณหลวงปู่เข้าถึงพระธรรมกายแล้ว ท่านก็มุ่งมั่นในการทำสมาธิภาวนา ยิ่งปฏิบัติก็ยิ่งลึกซึ้งมากขึ้น เมื่อออกพรรษาแล้วท่านเดินทางไปปฏิบัติธรรมและสอนธรรมปฏิบัติที่วัดบางปลา ตำบลบางเลน จังหวัดนครปฐม สอนอยู่ราว ๆ ๔ เดือน มีพระภิกษุปฏิบัติได้ ๓ รูป และฆราวาส ๔ คน ถือเป็นพยานในการบรรลุธรรมของท่าน การสอนครั้งนี้นับเป็นจุดเริ่มต้นของการเผยแผ่วิชชาธรรมกาย

ต่อมาท่านเดินธุดงค์ไปสอนธรรมะในที่ต่าง ๆ อีกหลายแห่ง มีประชาชนมาศึกษาธรรมปฏิบัติกันเป็นจำนวนมาก และต่างได้รับผลดีตามความตั้งใจแห่งการปฏิบัติของตน

เจ้าอาวาสวัดปากน้ำ

ในราวกลางปี พ.ศ. ๒๔๖๑ (กลางรัชกาลที่ ๖) ท่านได้รับแต่งตั้งให้เป็นเจ้าอาวาสวัดปากน้ำ ภาษีเจริญ ซึ่งในขณะนั้นชำรุดทรุดโทรมมาก เป็นกิ่งวัดร้าง มีพระประจำวัดอยู่เพียง ๑๓ รูป

ท่านทำนุบำรุงวัดปากน้ำ ภาษีเจริญ จนกระทั่งมีความเจริญรุ่งเรือง มีพระภิกษุสามเณรถึง ๕๐๐ กว่ารูป มากที่สุดในประเทศไทยในยุคนั้น และสร้างความเจริญรุ่งเรืองให้แก่พระพุทธศาสนาเป็นอย่างยิ่ง

พระเดชพระคุณหลวงปู่ท่านตระหนักดีว่า วิชชาธรรมกายเป็นสิ่งเดียวที่สามารถช่วยชาวโลกให้พ้นทุกข์ได้อย่างแท้จริง ด้วย

ความเมตตาอยากให้ทุกคนมีที่พึ่งที่ระลึกอันประเสริฐ ท่านจึงทุ่มเทเผยแผ่วิชชาธรรมกายโดยเปิดสอนทำสมาธิภาวนาที่วัดปากน้ำภาษีเจริญ รวมทั้งส่งพระภิกษุและแม่ชีออกเผยแผ่วิชชาธรรมกายแก่ประชาชนในจังหวัดต่าง ๆ และในต่างประเทศ ได้แก่ ประเทศญี่ปุ่น และประเทศในทวีปยุโรป ทำให้มีผู้ปฏิบัติธรรมเข้าถึงดวงปฐมมรรคเข้าถึงกายต่าง ๆ และเข้าถึงพระธรรมกายเป็นจำนวนมาก ท่านเป็นที่เคารพสักการะอย่างสูงของมหาชนทั้งหลายทุกชนชั้นทั้งภายในและต่างประเทศ ชื่อเสียงเกียรติคุณของท่านโด่งดังระบือไกลตั้งแต่ยุคหนึ่งมาจนกระทั่งปัจจุบัน

ในปี พ.ศ. ๒๕๔๗ ก่อนที่ท่านจะมรณภาพประมาณ ๕ ปี ท่านเรียกประชุมศิษย์เป็นกรณีพิเศษที่ศาลาการเปรียญ เพื่อแจ้งให้ทุกคนทราบว่าท่านจะมรณภาพในอีก ๕ ปีข้างหน้า กิจการใดที่ท่านดำเนินไว้แล้ว ขอให้ช่วยกันทำกิจการนั้น ๆ ต่อไป อย่าทอดทิ้งโดยเฉพาะอย่างยิ่งเรื่องการเผยแผ่วิชชาธรรมกาย

ในเดือนมีนาคม พ.ศ. ๒๕๕๔ เป็นต้นมา พระเดชพระคุณหลวงปู่เริ่มอาพาธด้วยโรคความดันโลหิตสูง และมรณภาพลงในวันที่ ๓ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๐๒ รวมอายุได้ ๗๕ ปี รวมพรรษาได้ ๕๓ พรรษา

เหตุการณ์ในชีวิต

พระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร) หลวงปู่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ

ปี พ.ศ.	อายุ	พรรษา	เหตุการณ์
๒๔๒๗			หลวงปู่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ เกิดที่บ้านสองพี่น้อง อ.สองพี่น้อง จ.สุพรรณบุรี
๒๔๓๖	๙		เริ่มเรียนหนังสือกับพระน้าชาย ที่วัดสองพี่น้อง อ.สองพี่น้อง จ.สุพรรณบุรี
๒๔๓๘	๑๑		เรียนหนังสือที่วัดบางปลา อ.บางเลน จ.นครปฐม
๒๔๔๑	๑๔		บิดาถึงแก่กรรม เริ่มเป็นพ่อค้าข้าว
๒๔๔๖	๑๙		อธิษฐานจิตขอบวชตลอดชีวิต
๒๔๔๙	๒๒	๑	อุปสมบทที่วัดสองพี่น้อง อ.สองพี่น้อง จ.สุพรรณบุรี

ปี พ.ศ.	อายุ	พรรษา	เหตุการณ์
๒๔๕๐	๒๓	๒	ย้ายไปวัดพระเชตุพน วิมลมังคลาราม กรุงเทพฯ
๒๔๖๐	๓๓	๑๒	บรรลุนิกรรมที่วัดโบสถ์ (บน) ต.บางคูเวียง อ.บางกรวย จ.นนทบุรี
๒๔๖๐	๓๓	๑๒	หลังจากออกพรรษา ไปเผยแผ่ ธรรมะครั้งแรกที่วัดบางปลา อ.บางเลน จ.นครปฐม
๒๔๖๑	๓๔	๑๓	ไปอยู่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ
๒๔๖๔	๓๗	๑๖	เป็นพระครูสมณธรรมสมาทาน
๒๔๗๔	๔๗	๒๖	ตั้งโรงงานทำวิชา
๒๔๘๐	๖๓	๔๒	ได้ตำแหน่งพระอุปัชฌาย์
๒๔๘๒	๖๕	๔๔	เป็นพระภิกษุโกศลเถร
๒๔๙๓	๖๖	๔๕	ทำพระของขวัญรุ่น ๑ และตั้งโรงเรียน

ปี พ.ศ.	อายุ	พรรษา	เหตุการณ์
๒๔๙๔	๖๗	๔๖	ทำพระของขวัณรุ่น ๒
๒๔๙๖	๖๙	๔๘	ส่งพระไปเผยแพร่ที่อังกฤษ
๒๔๙๘	๗๑	๕๐	เป็นพระมงคลราชมุนี
๒๔๙๙	๗๒	๕๑	ทำพระของขวัณรุ่น ๓
๒๕๐๐	๗๓	๕๒	เป็นพระมงคลเทพมุนี
๒๕๐๒	๗๕	๕๓	หลวงปู่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ มรณภาพ

รูปเหมือนทองคำ พระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร)

ความยิ่งใหญ่ของผู้ค้นพบวิชชาธรรมกาย

ในคืนวันเพ็ญขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๑๐ พ.ศ. ๒๕๖๐ ณ อุโบสถ วัดโบสถ์ (บน) บางคูเวียง จังหวัดนนทบุรี ได้เกิดเหตุการณ์สำคัญ ซึ่งมีผลต่อการเปลี่ยนแปลงวิถีการดำเนินชีวิตของมวลมนุษยชาติ ครั้งใหญ่ นั่นคือ การที่พระเดชพระคุณหลวงปู่ค้นพบวิชชาธรรมกาย ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ที่เลือนหายไปหลังพุทธปรินิพพาน กว่าสองพันปีกลับคืนมาอีกครั้ง ด้วยการทุ่มชีวิตเป็นเดิมพันบำเพ็ญสมาธิภาวนา

จากนั้น ท่านก็นำพาแสงสว่างแห่งพระรัตนตรัยมาสู่ใจของ มวลมนุษยชาติอีกครั้ง ด้วยคำสอนที่ท่านสรุปแนวทางการปฏิบัติไว้ เป็นหนึ่งเดียวว่า “หยุดเป็นตัวสำเร็จ” โดยการนำใจมาหยุดหนึ่งที่ ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ จนกระทั่งเข้าถึงพระธรรมกาย ซึ่งเป็นที่พึ่ง ที่ระลึกอันสูงสุดที่มีอยู่ในตัวของมวลมนุษยชาติทุกคน และจะนำพา มนุษย์ทุกคนให้หลุดพ้นจากการเกิด แก่ เจ็บ ตายได้ในที่สุด

พระเดชพระคุณหลวงปู่จึงเป็นบุคคลที่หาได้ยากยิ่ง ถ้าไม่มี ท่าน มนุษย์หลังพุทธกาลก็ยังคงหลับใหลไม่รู้จักศูนย์กลางกาย ไม่รู้จักหนทางพ้นทุกข์ และไม่รู้ว่าหนทางพระนิพพานอยู่ที่ใด จะต้องเวียนว่ายตายเกิดตามกระแสแห่งกรรมและอาภพลาดพล้งตกลง ไปสู่บ่วงแห่งมารโดยง่าย

ทำไมต้องหล่อรูปเหมือนพระมงคลเทพมุนีด้วยทองคำ

ทองคำเป็นวัตถุธาตุที่สูงค่า บริสุทธิ์งดงาม และคงทนถาวร แม้เวลาจะผ่านไปนานนับพันปีก็ยังคงคุณค่าและความงามที่เป็นอมตะ ไว้ได้ ด้วยเหตุนี้ ทองคำจึงเป็นวัตถุธาตุที่เหมาะสมที่สุดเท่าที่จะหาได้ ในปัจจุบัน ในการนำมาหล่อรูปเหมือนของพระเดชพระคุณหลวงปู่ เพื่อแสดงความกตัญญูต่อท่าน ที่สละชีวิตค้นพบวิชชาธรรมกาย กลับคืนมาให้แก่ชาวโลก และเพื่อประกาศพระคุณอันยิ่งใหญ่ของท่าน ให้โลกได้ประจักษ์ไปชั่วกาลนาน รวมทั้งเพื่อเป็นสิ่งแทนตัวท่านให้ผู้มี จิตศรัทธาและอนุชนรุ่นหลังได้มีโอกาสสมาธิกราบไหว้บูชา

นอกจากนี้ รูปเหมือนทองคำของพระเดชพระคุณหลวงปู่
ยังจะเป็นพยานแห่งการมีตัวตนของท่านแก่นุชนรุ่นหลัง และเป็น
หลักฐานการค้นพบวิชารธรรมกายของท่าน ซึ่งจะก่อให้เกิดแรง
บันดาลใจในการประพฤติปฏิบัติธรรมตามคำสอนของท่านสืบไป

ดังนั้น แม้ทองคำจะเป็นสิ่งที่มีมูลค่าสูงเพียงใดก็ตาม แต่
การนำทองคำมาหล่อรูปเหมือนของพระเดชพระคุณหลวงปู่ นับว่า
เป็นเพียงสิ่งเล็กน้อย เมื่อเทียบกับความยิ่งใหญ่และพระคุณของท่าน
รวมทั้งประโยชน์ที่จะเกิดแก่มวลมนุษยชาติและอนุชนรุ่นหลัง

รูปเหมือนทองคำพระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร) ที่พระราช-
ภาวนาวิสุงกูฏี (หลวงพ่อธัมมชโย) และศิษยานุศิษย์ร่วมกันหล่อขึ้น
จะมีทั้งหมด ๖ องค์ เพื่อประดิษฐาน ณ เส้นทางมหาปูชนียาจารย์
คือ สถานที่เกิดของท่าน ที่ อ.สองพี่น้อง จ.สุพรรณบุรี, สถานที่ที่ท่าน
อุปสมบท คือ วัดสองพี่น้อง จ.สุพรรณบุรี, สถานที่ที่ท่านบรรลุมรรค

คือ วัดโบสถ์ (บน) จ.นนทบุรี, สถานที่สอนวิชชาธรรมกายและมีผู้เข้าถึง
พระธรรมกายเป็นครั้งแรก คือ วัดบางปลา จ.นครปฐม, สถานที่ที่ท่าน
ทำวิชาและเผยแผ่วิชชาธรรมกายจนกระทั่งละสังขาร คือวัดปากน้ำ
ภาษีเจริญ และสถานที่ที่นำวิชชาธรรมกายเผยแผ่ไปทั่วโลก คือ
วัดพระธรรมกาย

รูปเหมือนทองคำพระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร) องค์แรก
หล่อเมื่อวันมาฆบูชาที่ ๒๕ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๓๗

อาคารมบรรพชิต

อาคารพระผู้ปราบมาร พระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร)

เป็นที่พักอาศัยของพระภิกษุ มีทั้งหมด ๓ เฟส ใน ๑ เฟส ประกอบด้วยตึก ๔ ตึก (ตึก A ตึก B ตึก C ตึก D) ตึกละ ๑๒ ชั้น ชั้นละ ๖ ห้อง สามารถรองรับพระภิกษุสงฆ์ได้เฟสละ ๒,๒๒๔ รูป รวมทั้งหมด ๓ เฟส รองรับ ได้ทั้งสิ้นจำนวน ๖,๖๗๒ รูป

เหตุผลในการสร้าง

เนื่องจากในขณะนี้ งานเผยแผ่พระพุทธศาสนา วิชาธรรมกาย กำลังแผ่ขยายออกไปสู่ชาวโลก โดยมีจุดมุ่งหมายให้มวลมนุษยชาติ เข้าถึงสันติสุขภายใน ซึ่งจะมีผลต่อการเปลี่ยนแปลงโลกให้เป็นโลกยุคใหม่ ที่มีสันติภาพที่แท้จริง ด้วยเหตุนี้ พระราชภาวนาวิสุทธิ (หลวงพ่อรัญมชโย) จึงมีโครงการขึ้นมารองรับการเผยแผ่พระพุทธศาสนาเป็นจำนวนมาก และหนึ่งในโครงการนั้น ก็คือ โครงการอุปสมบทหมู่พระภิกษุ เพื่อสร้าง

ศาสนทายาทสืบทอดอายุพระศาสนา และเพิ่มจำนวนครูสอน
ศีลธรรมแก่ชาวโลก ซึ่งปรากฏว่ามีกุลบุตรผู้มีใจรักพระพุทธศาสนา
เข้ามาอุปสมบทเป็นจำนวนมาก ทำให้พระภิกษุในวัดพระธรรมกายมี
จำนวนเพิ่มขึ้น ด้วยเหตุนี้ จึงจำเป็นต้องสร้างอาศรมบรรพชิต
เพื่อให้เพียงพอแก่การรองรับพระภิกษุที่นับวันจะมีจำนวนมากขึ้น

การถวยาอาศรมบรรพชิต อันมีมงคลนามว่า อาศรมพระผู้ปราบมาร
พระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร) เพื่อเป็นที่พักอาศัยของพระภิกษุหมู่ใหญ่
ในพระพุทธศาสนา ได้ชื่อว่าเป็นผู้ให้ทุกสิ่งแก่ผู้มีศีลมีธรรม กุศลผลบุญอันมหาศาล
จะส่งผลให้ชีวิตของผู้ให้สมบูรณ์ทุกสิ่งตลอดไปทุกภพทุกชาติ

“ผู้ใดละมลทิน คือความตระหนี่และโลภะ ถวยาวิหารทานแก่เหล่าผู้มีคุณ ผู้นั้นก็
เหมือนถูกผู้อื่นโยนขึ้นไปอยู่บนสวรรค์”
(พุทธพจน์)

การบูชาบุคคลที่ควรบูชาเป็นมงคลอย่างยิ่ง

พระเดชพระคุณหลวงปู่ เป็นพระมหาเถระที่เปี่ยมล้นด้วยคุณธรรมและคุณวิเศษ ท่านมีความตั้งใจที่จะปราบมารประหารกิเลสให้สิ้นเชื้อไม่เหลือเศษ ไปให้ถึงต้นเหตุแห่งความทุกข์ทรมานของสรรพสัตว์ทั้งหลาย และมีมโนปณิธานอันยิ่งใหญ่ที่จะรื้อสัตว์ชนสัตว์เข้าสู่อายตณนิพพานให้หมด แม้ตัวท่านเองจะเข้านิพพานเป็นคนสุดท้ายก็ตาม

ท่านจึงเป็นทักษิณะบุคคลที่ควรบูชาและหาได้ยากยิ่งในจักรวาล ใครได้ทำบุญกับท่าน ได้บูชากราบไหว้ และปฏิบัติตามคำสอนของท่านด้วยความเคารพเลื่อมใส ก็จะได้รับอานิสงส์อันยิ่งใหญ่ยากที่จะประมาณได้

สาธุชนผู้มีบุญที่ปรารถนาจะสักการบูชารูปเหมือนทองคำของท่าน เพื่อระลึกนึกถึงพระคุณและคุณงามความดีของท่าน ขอเรียนเชิญที่มหาวิทยาลัยพระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร) วัดพระธรรมกาย ซึ่งเป็นที่ประดิษฐานรูปเหมือนทองคำแท่นหนัก ๑ ตัน ที่เหมือนองค์จริงของท่านราวกับฝาแฝด และพร้อมกันนี้ขอเรียนเชิญผู้มีบุญทั้งหลายทำสมาธิภาวนาตามคำสอนของท่านเพื่อเป็นการปฏิบัติบูชา ซึ่งจะบังเกิดประโยชน์อันยิ่งใหญ่แก่ตนเอง และยังเป็นการทำความปรารถนาของพระเดชพระคุณหลวงปู่ที่ปรารถนาให้ทุกคนเข้าถึงพระธรรมกายบังเกิดเป็นความจริงขึ้นมา

แหล่งศึกษาและค้นคว้าคำสอนของ พระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร)

ผู้สนใจศึกษาคำสอนพระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร) สามารถค้นคว้าเพิ่มเติมได้จากหนังสือมรดกธรรมของหลวงพ่อดึกปากน้ำ (พระมงคลเทพมุนี) จัดพิมพ์โดยสมาคมศิษย์หลวงพ่อดึกปากน้ำ ภาษีเจริญ

หนังสือเล่มนี้รวบรวมพระธรรมเทศนา ๖๒ กัณฑ์ (บางรุ่นมี ๖๓ กัณฑ์) ของพระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร) เอาไว้ เพื่อเป็นแหล่งค้นคว้าคำสอนอันทรงคุณค่าของท่าน

สำหรับผู้ที่ต้องการปฏิบัติธรรมตามคำสอนของท่าน เพื่อให้เข้าถึงพระธรรมกาย เรียนเชิญไปทำสมาธิภาวนาร่วมกันได้ที่สภာธรรมกายสากล วัดพระธรรมกาย จ.ปทุมธานี ทุกวันอาทิตย์ เวลา ๐๙.๓๐ น. - ๑๑.๐๐ น. และ เวลา ๑๓.๓๐ น. - ๑๔.๓๐ น.

นอกจากนี้วัดพระธรรมกายยังจัดโครงการปฏิบัติธรรมพิเศษสำหรับสาธุชนที่มีความสนใจที่จะปฏิบัติธรรมอย่างต่อเนื่อง ณ สถานที่ต่าง ๆ ดังนี้

โครงการธุดงค์สุดสัปดาห์ ที่วัดพระธรรมกาย

ทุก ๆ วันศุกร์ เสาร์ อาทิตย์ มีการจัดธุดงค์สุดสัปดาห์แก่สาธุชนที่รักการทำสมาธิภาวนา และต้องการเพิ่มพูนคุณธรรม เรียนเชิญผู้สนใจสมัครอยู่ธุดงค์ได้ที่สภာธรรมกายสากล ระเบียบ ๖ ด้านที่มีรูปปั้นครุฑ

โทร. ๐๘-๙๔๘๕-๗๐๓๙

โครงการปฏิบัติธรรม ๑ สัปดาห์ ที่สวนพนาวัฒน์

สวนพนาวัฒน์ตั้งอยู่ที่ตำบลบ่อหลวง อำเภอฮอด ทางตอนใต้ของจังหวัดเชียงใหม่ มีอาคารปฏิบัติธรรมและบ้านพักพร้อมอุปกรณ์อำนวยความสะดวกอย่างครบครัน มีห้องอาหารบริการอาหารเลิศรส สะอาด ถูกหลักอนามัย และมีคุณค่าทางอาหารครบถ้วน

สนใจเชิญติดต่อ โครงการปฏิบัติธรรมพิเศษ (ดอกไม้บาน)

โทร. ๐๒-๘๓๑-๑๑๓๐-๔, ๐๘-๓๕๔๐-๔๖๓๖, ๐๘-๓๕๔๐-๔๖๓๘

www.dokmaiban.net

โครงการปฏิบัติธรรม ๑ สัปดาห์ ที่สวนป่าหิมวันต์

สวนป่าหิมวันต์ตั้งอยู่ท่ามกลางทะเลหมอกและดอกไม้งามบานสะพรั่งที่อำเภอภูเรือ จังหวัดเลย มีอาคารปฏิบัติธรรมที่เหมาะสมกับการทำสมาธิภาวนา พร้อมสถานที่พักผ่อนสำหรับทุกท่านที่ปรารถนาวันเวลาอันสงบสุข ห่างไกลความวุ่นวายทางโลก สนใจเชิญติดต่อโครงการปฏิบัติธรรมพิเศษ (ดอกไม้บาน)

โทร. ๐๒-๘๓๑-๑๑๓๐-๔, ๐๘-๓๕๔๐-๔๖๓๘

www.dokmaiban.net

โครงการปฏิบัติธรรมสำหรับชาวต่างชาติ

(The Middle Way Meditation Retreat)

เป็นโครงการปฏิบัติธรรมสำหรับชาวต่างชาติที่มีความสนใจจะฝึกสมาธิ โดยมีพระอาจารย์สอนการทำสมาธิเบื้องต้นเป็นภาษาอังกฤษ ด้วยวิธีที่เข้าใจง่าย มีพี่เลี้ยงคอยดูแลอย่างอบอุ่นและเป็นกันเอง สถานที่พักสงบ เรียบง่าย บริการอาหารอร่อย ๓ มื้อ พร้อมเครื่องดื่ม ผู้เข้าร่วมโครงการจะได้รับความสุขสงบทั้งจากการนั่งสมาธิและจากธรรมชาติรอบ ๆ ตัว

สมัครปฏิบัติธรรมสำหรับชาวต่างชาติได้ที่

www.meditationthai.org

ผู้จัดทำ

คณะผู้จัดทำ

กองบรรณาธิการ

กองสื่อธรรมะ

ส.สุขโข

ระพีพรรณ ใจภักดี

น้ำผึ้ง พุ่มมาลี

เมธิณี จอกทอง

อรุณี พลกลาง

กุลรดา เอกบุตร

บุษบา ธาราสมบัติ

พรชนก คู่รัตน

สุภาฯ ศรีโสภิต

สิริพันธุ์ สมหาหารพันธุ์

ศูนย์ภาพนิ่งและบรรณาธิการภาพ

โรงพิมพ์ เอส.เอ็ม.เค. 프린ต์ติ้ง จำกัด

๑๒ กันยายน ๒๕๕๔

(วันครูวิชาธรรมกาย)

รัตเกล้า ล้วนเฉลิมวงศ์

กนกพร เทศนา

วรรณภา พลกลาง

ผ่องศรี ทานาแซง

เทวี สุขสิริ

กำพล แก้วประเสริฐกุล

อรพรรณ วีระกุล

ศุภวิชฐ์ เหล่าเลิศพงษ์

ออกแบบปก/รูปเล่ม

ภาพประกอบ

พิมพ์ที่

พิมพ์ครั้งแรก

ขอขอบคุณ

ศูนย์ประสานงานโรงเรียนอนุบาลฝันในฝันวิทยาและกองวิชาการ ๐๑

“

สิ่งที่เราไม่รู้ ไม่เห็น
ไม่เคยพบ ไม่เคยสัมผัส
ใช้ว่าจะไม่มีจริง
ทั้งความลึกลับสงสัย
เปิดอ่านเรื่องราวในเล่มได้เลย

”